

*Pál apostol
élete*

Tartalom

1. SAULUS MEGTÉRÉSE	5
2. ISTEN ÁLTAL KIVÁLASZTVÁ ÉS FELSZENTELVE	10
3. MUNKÁLKODÁS VILÁGI MÓDRÁ GONDOLKODÓ EMBEREKKEL	15
4. IGAZSÁGÉRT KIÁLTÓ LELKEK	20
5. THESSALONIKA, BÉREA ÉS ATHÉN	26
6. KORINTHUS	31
7. GALÁTZIA ÉS EFÉZUS	36
8. VESZÉLYEKEL KÖRÜLVÉVE	41
9. AZ IGAZSÁGÉRT ELÍTÉLVE	46
10. PRÓBA CZÉZÁREÁBAN	52
11. RÓMA FELÉ HAJÓZVA	57
12. RÓMA	62
13. EGY ISTENFÉLŐ ÉLET LEZÁRUL	67
Rövidítések jegyzéke	72

A Szombati Bibliai Tanulmányok naponkénti tanulmányozásának programja kizárólag a Biblián és a Próféataság Lelkének írásain alapszik, kiegészítő magyarázatok nélkül. A megjegyzések oly röviddek, amennyire csak lehetséges, melyek közvetlen, tömör gondolatokat tartalmaznak. Némely esetben szögletes zárójeleket [] alkalmaztunk, hogy biztosítsuk a megfelelő világos összefüggést és a folyamatos olvashatóságot. A forrásrövidítések és egyéb megjegyzések a függelékben találhatóak. Különösen ajánlott a forrásanyagok további tanulmányozása!

ISSN 1584-6830

8 Lépés

Egészségünk helyreállítása és megőrzése érdekében

A gondoló hétköznapi ember szintjén mutatja be azt a 8 tényezőt, melyet egészségünkért megtehetünk.

(A5, 28 old.)

Megrendelhető:

6760 Kistelek Pf.: 3.

Tel.: 30/697-2610 E-mail: info@hnarm.hu

ELŐSZÓ

Az e negyedévre szóló szombatiskolai tanulmányok Pál apostol életéről szólnak. (Héber neve Saulus volt. Megtérése után Pál lett a neve, és a pogányokért való munkára küldetett.) Függetlenül az ő megnevezésétől, mi az ami nagyon megragadja az embert, ha Isten eme emberének életét szemléljük?

„Nem volt ezen a földön még egy ilyen ember, aki Krisztusnak komolyabb, határozottabb, és önfeláldozóbb követője lett volna, mint Pál apostol. Egyike volt a világ legnagyobb tanítóinak. Átszelte a tengereket, utazott közelre s távolra, egészen addig, míg a világ nagy része meg nem tanulta ajkairól Krisztus keresztyének a történetét. Égető vágy volt benne arra, hogy a veszendő embereknek elvigye az Üdvözítő szeretetén keresztyüli igazság ismeretét. Egész lelkében elkötelezte magát a szolgálat munkájára; s olyan alázatos odaadással végezte munkáját, hogy ne legyen terhére a gyülekezeteknek, amelyeket szegénység nyomasztott...

Mint az evangélium munkása, Pál igényelhetett volna támogatást, ahelyett, hogy saját magát tartotta fenn; de lemondott erről a jogáról. Bár egészsége gyenge volt, mégis egész nap dolgozott, szolgálva Krisztus művében, s azután az éjszaka nagy részében, sokszor reggelig szorgalmasan fáradozott a maga megélhetéséért, de még a mások szükségleteiért is. Az apostol jó példát adott a keresztyüni szolgálat tisztelettudó buzgalmában is. Mialatt így prédikált és dolgozott, bemutatta a keresztyenség legmagasabb színvonalát.” – LP 100, 101.

„Pál apostol leveleiben nem időzött a saját megpróbáltatásain, csak alkalomadtán engedett bepillantást a Krisztus ügyéért folytatott küzdelmeibe és szenvedéseibe. A megkorbácsolásokat és bebörtönzéseket, a hideget, éhséget és szomjúságot, veszedelmeket szárazon és vízen, városban és pusztában, úgy a saját népe, mint a pogányok között és a hamis atyafiak között – mindent eltűrt az igazságért...

Az állandó szembenállás viharai, az ellenségei tiltakozó kiáltozása és a barátok elvesztése közepette a rettenthetetlen apostol időnként szinte elvesztette a bátorságát. De ekkor visszanezett a Golgotára, s új lelkesedéssel indult előre, hogy terjessze a Megfeszített ismeretét. Csak azon a véráztatta ösvényen járt, amelyet már előtte Krisztus kitaposott. Nem akarta feladni a küzdelmet egészen addig, amíg le nem tette fegyverzetét Üdvözítője lábaihoz...

Évszázadok múltak el azóta, hogy az apostol befejezte munkáját; de az ő munkálkodásának története és Krisztusért hozott áldozata az egyház legértékesebb kincsei között van. Ezt a Szentlélek ihletésére azért jegyezték fel, hogy Krisztus követőit minden korban készítse nagyobb buzgóságra és hűsége Mesterük művében.” – LP 147, 148. Legyen ez mindannyiunk célja!

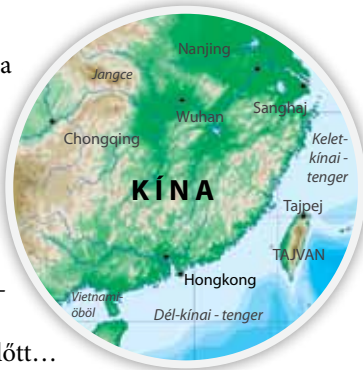
ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

Központ részére Kínában

2013. július 6.
Szombat

Kedves testvérek és testvérnők a hitben és a Krisztusban való áldott reménységben!

A Dél Kínai területen élő testvéreink nevében fordulunk hozzátok a Szombati Bibliai Tanulmányokon keresztül – ami eszköz az igazság hirdetésére – hogy egy felhívást intézzünk hozzátok, támogassátok bőkezű adományaitokkal Dél Kínában a harmadik angyal üzenete hirdetésének előrehaladását.

Az egész világ megnyílik az evangélium előtt...

Japánból, Kínából és Indiából, saját földrészünk sötét országaiból és világunk minden részéből hallatszik a büntől lesújtott szívek kiáltása a szeretet Istenének ismerete után. Milliók és milliók sohasem hallottak Istenről és szeretetéről úgy, amint Krisztusban megnyilatkozott, holott joguk van ezeknek az ismereteknek az elnyeréséhez. Velünk egyenlő részük van a Megváltó kegyelméből. Rajtunk áll – akik elnyertük ezeket az ismereteket gyermekeinkkel együtt – hogy kiáltásukra felelünk-e vagy sem.” – EÉ 260, 261.

2000-ben volt az, amikor az advent hívők egy csoportja ellátogatott Kínába, hogy tudtul adja, létezik egy egyház, amelyet Hetednap Adventista Reformmozgalomnak hívnak, amelyet megtartja Isten parancsolatait, és Jézus hitével bír. Ugyanazon évben még meg is szerveződtek. Most ott van egy Terület 173 taggal. Mivel az Kínában egy nyitott terület – (Kínában vannak olyan területek, ahova idegenek nem léphetnek be) – a legmegfelelőbb hely a szemináriumok tartására. De mivel nekünk ott nincs egyházi tulajdonunk, a gyülekezetek és csoportok magánlakásokban gyűlnek össze. Testvérnőink egyike felajánlotta az ő házának egy részét, amelyet tábori összejövetelek helyül használtunk, sőt a Terület, és éppen úgy az Unió központjaként is. A munka fejlődése miatt szükségesnek és létfontosságúnak tartottuk, hogy legyen saját gyülekezeti tulajdonunk. Most a mi (Dél Kínai) Területünk vásárolt egy földterületet vidéken, és gyűjtöttünk valamennyi pénzt is össze, hogy oda megépítsük a mi Területünk központi épületét.

Felhívunk minden szombatiskolai tanulót arra, hogy segítsenek nekünk a vállalkozásban! Jutalmazza meg Isten gazdagon az Ő művére adott önkéntes adományaitokat! Előre is köszönjük nagylelkű hozzájárulásokat ezen méltó tervhez. Szeretettel küldjük üdvözlétünket!

Testvéreitek Kínából

SAULUS MEGTÉRÉSE

„Mert ő [Saulus] nékem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok és királyok, és Izráel fiai előtt. Mert én megmutatom néki, mennyit kell néki az én nevemért szenvedni” (Apcs 9:15, 16).

„[Saulus] ismerte a Szent Iratokat, s megtérése után szent fény világította be a Jézusra vonatkozó próféciákat, ez tette lehetővé számára, hogy tisztán és félelem nélkül mutassa be az igazságot, és helyesbítse a Szentírás sok elferdített magyarázatát.” – 1SG 92.

Javasolt olvasmány: *Tapasztalatok és Látomások, 163 – 171. (István halála, Saulus megtérése, A zsidók elhatározzák, hogy Pált megölik)*

Vasárnap

június 30.

1. A VEZETŐ DIAKÓNUS

a. **Hogyan használta fel az Úr Istvánt hatékony eszközként az első keresztény gyülekezetben? Apcs 6:2-8.**

„A gyülekezet... hét férfiút választott ki, akik teljesebbek voltak a hitben és Isten Lelkének bölcsességében, hogy elvégezzék a műben felmerülő feladatokat. Először Istvánt választották meg, aki zsidó születésű és vallású volt, de beszélt a görög nyelvet, és ismerte a görögök szokásait és életmódját. Ezért őt tekintették a legalkalmasabb személynek, hogy az élen álljon, és felügyeljen az özvegyeknek, árváknak, és az arra rászoruló szegények részére kijelölt pénzüsszeg kifizetésére...”

A hét kiválasztott férfiút ünnepélyesen felavatták kötelességeik teljesítésére ima és kézrátétel által. Azokat, akiket így szenteltek fel, nem zárták el attól, hogy hitigazságokat tanítsanak. Ellenkezőleg, a feljegyzés szerint 'István pedig teljes lévén hittel és erővel, nagy csodákat és jeleket cselekedett a nép között' (Apcs 6:8)... Megfontolt ítélőképességű józan gondolkodású férfiak voltak, akiket alkalmasnak láttak a nehéz ügyek, a zúgolódás vagy a féltékenység eseteinek a megoldására.” – 3SP 292, 293.

b. **István mely tulajdonsága keltette fel a zsidók haragját? Apcs 6:9-14.**

2. EGY FELEJTHETETLEN HALÁLESET

a. Milyen szembetűnő különbség nyilvánult meg István és a Magas Tanács lelkületében, amikor bizonyosságot tett előttük a Jézusban való hitéről és Izráel lázadó magatartásáról a történelemben? [Apcs 6:15](#); [7:54-60](#).

b. Ki van megnevezve, aki jelen volt ezen az eseményen, és mindent feljegyzett, s később önmagát bűnrészesnek nevezte István megkövezésében? [Apcs 7:58](#); [22:20](#)

„István vértanúhalála az összes szemtanúra nagy hatást tett. Sokan visszaemlékeztek az arcáról sugárzó mennyei fényre, szavaira, melyek szívüket érintették és bizonyosságot tettek az általa hirdetett igazságról. Halála nagy vesztesége volt a gyülekezetnek, de Saulus megtérését eredményezte, aki nem tudta többé kitörölni emlékezetéből a vértanú hitét, kitartását és azt a dicsőséget, melyet arca visszatükrözött.” – AT 69.

c. Követve zsidó társai megszokott gondolkodásmódját, mire fordította Saulus az ő képességeit, s erejét István halála után? [Apcs 8:1-3](#).

„(Saulus) pogány városban született római állampolgár, zsidó férfiú volt, nemcsak származása, hanem egy életen át tartó kiképzése, hazafias buzgalma és vallási meggyőződése által is. A legkitűnőbb rabbik nevelték Jeruzsálemben, és megtanították a törvényekre és az atyák hagyományaira. Tárzusi Saulus teljes volt a nemzeti büszkeségében és előítéletekben...

Júdea teológiai (hittudományi) iskoláiban Isten Igéjét félretették az emberi elgondolások kedvéért. A rabbik hagyományai és magyarázatai megfosztották erejétől a Szentírást. Önfelmagasztalás, uralomvágy, vakbuzgóság, dőlyfős büszkeség alkották tanítók alapelveit és indítékait.

A rabbik kérkedtek felsőbbrendűségükkel nemcsak más országok népei előtt, hanem saját népük előtt is. Római elnyomóik iránt féktelen gyűlöletet éreztek, és azt az elhatározást ápolták magukban, hogy nemzeti felsőbbségüket fegyveres erővel szerzik vissza. Jézus követőinek békeüzenete annyira ellentétben állt becsvágyó érveikkel, hogy gyűlöltek és halálra adták őket. Az üldözések legádázabb és legkérlelhetlenebb irányítója és végrehajtója Saulus volt.” – EE 61, 62.

3. A LELKIISMERETFURDALÁS

a. **Hogyan reagáltak a gyülekezet hívői Saulus üldözésére és dühvel teli lépéseire? Apcs 8:3, 4; 9:1, 2. Mi volt mindig az ő mélyen elkötelezett célja, egészen ifjúságától fogva? Apcs 23:1; Zsid 13:18.**

„Úgy tekintettek [Saulusra], mint sokat ígérő férfiúra, és az ősrégi hit lelkes védőjére.” – EÉ 62.

b. **Amikor őszintén vágyunk arra, hogy Istent kövessük, mit mutat meg Jézus, amikor rosszat teszünk, amiért végül is kényelmetlenül, nyomasztóan érezzük magunkat? Jn 16:7, 8.**

„Krisztus iránti szeretetünk összhangban van bűntudatunk mértékével és a törvény általi bűn ismeretünk nagyságával.” – FW 96.

„Lehet, hogy lelkiismeretes vagy és hogy bánt lelkiismereted, viszont a kérdés az, hogy működőképes-e lelkiismereted? Eléri-e a szívedet, a belső ember cselekedeteit? Szennytól megtisztító folyamat él-e a lélek templomában? Ez az amire vágyunk.” – 1ÉJE 209.

c. **Milyen ijesztő jelenség szakította félbe Saulus utazását? Apcs 9:3, 4. Ki szólította meg Saulust, és hogyan értelmezzük a neki mondott szavakat: „Nehéz néked az ösztön ellen rugódoznod”? Apcs 9:5.**

„[Saulus] tanúja volt István hosszútűrésének ellenségeivel szemben és annak a készségének, hogy megbocsásson nekik. Láta azok állhatatosságát és örömteli odaadását, kiket utasítására kínoztak és gyötörtek meg. Sőt azt is látta, hogy egyesek hitükért még életüket is örömmel áldozták fel.

Mindezek hangosan beszéltek lelkéhez. Időnként szinte lenyűgöző erővel győzték meg arról, hogy Jézus volt a megígért Messiás. Ilyenkor egész éjjelen át küzdött ezen meggyőződése ellen. Ezt a küzdelmét mindig újból és újból azzal zárta le, hogy annál inkább ragaszkodott régi meggyőződéséhez, hogy Jézus nem Messiás és követői csupán elámított rajongók.” – AT 80, 81.

„Az evangélium előrehaladását elősegítő minden erőfeszítés, sértő és fájdalmas az evangélium ellenzője számára. Előbb vagy utóbb saját szíve fogja vádolni őt. Ráeszmél, hogy nehéz az ösztön ellen rugódoznia.” – RH 1911. március 16.

4. A FORDULÓPONT

a. **Mutasd be Saulus azonnali megalázkodását!** [Apcs 9:6-9.](#)

„Amikor Saul üldözte [Jézus követőit], akkor a menny Ura ellen fordult; amikor pedig hamis vádakkal illette őket és ellenük tanúskodott, akkor a világ Üdvözítője ellen követte el ugyanezt.” – AT 81.

b. **Ki volt Anániás, és mit mondott Jézus neki, mit tegyen?** [Apcs 9:10-12.](#) **Miért vonakodott Anániás teljesíteni e parancsot, és milyen biztosítékot kapott?** [Apcs 9:13-16.](#) **Miért volt a nagyműveltségű, magasan képzett Saulus egy egyszerű emberhez, Anániáshoz küldve?**

„A mennyei világosság fénye megfosztotta Saulust a látásától, amit Jézus, a nagy Orvos nem adott azonnal vissza. Minden áldás Krisztustól árad, de Ő most megalapította egyházát, mint az Ő képviselőjét a földön, melynek feladata a bűnbánó bűnöst az élet útjára irányítani. Éppen azok az emberek lettek ekkor Saulus vallási tanítói, akiket ő megsemmisíteni igyekezett.” – LP 29.

c. **Hogyan szólította meg Anániás Saulust, s milyen nagyszerű győzelmet eredményezett találkozásuk?** [Apcs 9:17-19.](#)

„Jézus mindezt közvetlenül megtehetette volna Pálért, [hogy Ő tanítsa,] de nem ez volt a terve. Pálra az a kötelesség várt, hogy azoknak is bevallja bűnét, akiknek a pusztulását tervezte, és Isten azokra is felelősségteljes munkát adott, akiket arra rendelt, hogy az Ő (Isten) helyében cselekedjenek. Pálnak sorra meg kellett tennie a megtéréshez szükséges lépéseket. Az Úr elvárta tőle, hogy csatlakozzék ahhoz a néphez, amelyet nemrég még válása miatt üldözött. Krisztus itt nyújt szemléltető példát az Ő népe részére, hogy hogyan is végzi az emberek megmentését. Isten Fia azonosította magát szervezett egyházának rendeltetésével és tekintélyével. Áldásainak az erre a célra rendelt eszközein át kellett áramlania, így kapcsolva össze az embereket azokkal az eszközökkel, melyeken át áldásai érkeznek. Az a tény, hogy Pál szigorúan véve a lelkiismeretét követte, mikor a szenteket üldözte, nem tette őt büntelenné, s nem vette el a büntudatát, amikor a Szentlélek meggyőzte őt, hogy milyen kegyetlenséget követett el. Pálnak a tanítványok tanítványává kellett válnia.” – 3B 431, 432.

5. MEGKERESZTELKEDVE KRISZTUS TESTÉBE

a. Miért volt nagy jelentősége Saulus következő lépésének? Mk 16:16.

„Az erkölcsi törvény világosságánál, amelyről Saulus is hitte, hogy meg kell tartani, a bűnösök bűnösének látta magát. Bűneit megbánta, vagyis meghalt a bűnnek, és Isten törvénye iránt engedelmessé vált. Hitt Jézus Krisztusban, mint Üdvözítőjében, megkeresztelkedett, és olyan komolyan és buzgón kezdte hirdetni Jézust, amennyire ellene volt korábban.” – LP 31.

b. Miért van Krisztusnak egy megszervezett testülete a földön? Minek van nevezve ezen egyház? Mt 16:18, 19; 1Tim 3:15.c. Miért oly értékes az egyház Jézus számára? Ef 5:25.ur, 29, 30.

„Jézus a bűnösök barátja és szíve megindul szenvedéseiken. Neki adatott minden hatalom, úgy a mennyben, mint a földön; azonban tiszteli azon eszközöket, melyeket Ő rendelt az emberek felvilágosítására és üdvösségére. A bűnösöket a gyülekezethez irányítja, melyet a világosság csatornájává tett a világ számára.

Saul képzett tanító volt Izráelben, akinek még Krisztus akkor nyilatkozott meg, amikor a tévedések és előítéletek vakságában volt, majd pedig egyházzal kapcsolatba hozta őt... Krisztus nevében és erejében történt minden, de a gyülekezet volt az összekötő csatorna.” – LP 31, 32.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan ösztönözhet bennünket István élete?
2. Miért idézte elő István magatartása azt, hogy vallásos emberek által lett vértanúvá?
3. Miért használta fel Isten Anániást arra, hogy visszaadja Pálnak a látását?
4. Miért nem kifizetődő „az ösztön ellen rugódozni”?
5. Mi készítette Saulust arra, hogy megkeresztelkedjen – és mi késztesen bennünket is ugyanerre?

ISTEN ÁLTAL KIVÁLASZTVA ÉS FELSZENTELVE

„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendelelek titeket, hogy ti elmenjeteK és gyümölcsöt teremjeteK, és a ti gyümölcsötök megmaradjon” (Jn 15:16.er).

„Jézus már akkor szeretett bennünket, amikor még bűnösök voltunk, de amikor kiválaszt bennünket, azt mondja, hogy Ő rendelt bennünket, hogy menjünk el, és teremjünk gyümölcsöt. Akkor mindnyájunknak van tennivalója? – Minden bizonnyal. Mindnyájunknak fel kell venni az igát Krisztussal, hordozni kell az Ő terheit, s munkálkodni az Ő vonalán.” – ST 1894. december 17.

Javasolt olvasmány: *Apostolok Története, 116-122. (Az Evangélium hírnökei)*

Vasárnap

július 7.

1. AZ ÚJ MEGTÉRT

a. Milyen tettekre érzett késztetést Pál rögtön a megtérése után? Apcs 9:20. Ismertesd a hatást, melyet Pál ezzel kiváltott! Apcs 9:21-24.

b. Mit kellett hamarosan tenni, hogy megvédjék Pál életét? Apcs 9:25.

c. Mutasd be azon fontos tapasztalatot, amely arra szolgált, hogy megerősítse Pál hitét, s szilárd alapot adjon Istentől való elhívásának! Gal 1:15-17.

„[Pál] elment Arábiába, s ott viszonylagos magányban bőséges alkalma volt az Istennel való közösségre és elmélkedésre. Egyedül akart maradni Istennel, hogy megvizsgálja saját szívét, hogy mély bűnbánatot tartson, és ima és tanulmányozás által előkészüljön arra a munkára, amely számára oly nagy és oly fontosnak tűnt, hogy belekezdjen. Nem emberektől, hanem Istentől választott apostol volt, egyértelműen arra a munkára, hogy a pogányok között dolgozzon.” – LP 33, 34.

2. ÁPOLNI AZ ELSŐ SZERETETET

- a. **Hogyan jellemezhetnénk azt az időt, amit Pál Arábiában töltött? Kinek a tapasztalatát juttatja ez az eszünkbe? Zsolt 139: 23, 24; 2Móz 2:15; 3:1.**
-
-

„Mózeset Egyiptom katonai iskoláiban megtanították az erőszak törvényére, és ezek a tanítások oly nagy hatást gyakoroltak jellemére, hogy az Istennel és a természettel való érintkezésnek negyven esztendejére volt szüksége, hogy alkalmassá tegye őt Izrael vezetésére a szeretet törvénye által. Ugyanezt a leckét kellett megtanulnia Pálnak is.” – EÉ 62.

„Míg [Pál] Arábiában tartózkodott, nem érintkezett az apostolokkal, kereste Istent, komolyan, teljes szívvel, s elhatározta, nem nyugszik addig, amíg meg nem bizonyosodik arról, hogy bűnbánatát Isten elfogadta, és megbocsátotta nagy bűnét. Nem adta fel mindaddig a tusakodást, amíg nem nyert biztosítékot arra, hogy Jézus vele lesz eljövendő szolgálatában. Most már kész volt mindig hordozni testében Krisztus dicsőségének a jegyeit, mivel szeméit megvakította a mennyei fény, s szintén vágott arra, hogy állandóan hordozza Krisztus fenntartó kegyelmének a biztosítékát. Pál szoros kapcsolatba került a mennyel. Jézus tanácskozott vele, megalapozta hitében, bölcsességében és kegyelmében részesítette.” – LP 34.

- b. **Isten miért a puszta magányát használja fel gyakorta arra, hogy vezetőket készítsen fel az Ő magasztos művéhez? Jób 37:13; Zsolt 46:11.**
-
-

- c. **Pált nagy reményei ellenére milyen meglepő csalódás érte, amikor végül lehetősége volt találkozni a jeruzsálemi vezető testvérekkel? Apcs 9:26; Gal 1:18, 19. Mi tette Pál tapasztalatát oly páratlanná?**
-
-

„Péter, Jakab és János biztosak voltak abban, hogy Isten arra jelölte ki őket, hogy saját honfitársaik között hirdessék Krisztust. De Pál Istentől kapta megbízatását s mialatt imádkozott a templomban, eléje tárult a széles miszsióterület figyelemreméltó részletességgel. Hogy Pált előkészítse nagy és fontos munkájára, Isten szoros közelségbe vonta őt, és látomásban megnyitotta előtte egy szempillantásnyira a menny szépségét és dicsőségét.” – LP 41, 42.

3. MINDEN ELŐÍTÉLET ELHAGYÁSA

- a. Ki segítette azt, hogy Pál bekerülhessen az apostolok közé, és miért lett ez a jeruzsálemi látogatás oly rövid? Apcs 9:27-29; 22:17, 18. Mi segítette elő végül is, hogy a hívók helybenhagyják Pál szolgálatát a megvetett pogányok között? Apcs 8:26, 27, 38; 10:34, 35, 44-47.
-
- b. Milyen logika szerint imádkozott Pál – elhívására való tekintettel – és milyen feleletet kapott? Apcs 22:19-21. Milyen áldásokban részesült a gyülekezet Isten rendelkezésének visszhangása által? Apcs 9:30, 31.
-
- c. Milyen alapelvről beszélt később Pál, amely minden hívő javát szolgálja az idők végéig? Mire hívja fel a mi figyelmünket is ezen alapelv? Gal 3:28, 29; Kol 3:11.
-

„Isten egy-egy munkát rábíz egy-egy emberre. Lehet, hogy ennek az embernek a szellemi képessége nem túl nagy, de így sokkal szembetűnőbb Isten munkálkodásának a bizonyítéka. Ez az ember talán nem tudja jól kifejezni magát, de az még nem bizonyítja, hogy nincs neki Istentől kapott üzenete. Lehet, hogy ismerete csekély, de sokszor mégis Isten munkálkodhat az Ő bölcsességével egy ilyen eszközön keresztül. Így Isten hatalma jobban láthatóvá válik, mintsem az által, aki tisztában van vele, hogy örökölt és szerzett nagyszerű képességeket birtokol, és így bízik önmagában, véleményében és előadásmódjában.” – 5MR 244.

„Isten szemében szörnyű dolog az előítélet. Ez volt az, ami keresztre feszítette a világ Megváltóját. Mi, mint nép, tegyük félre minden előítéletet, mert ez megvakítja az elmét, és képtelenné teszi az embereket arra, hogy helyesen ítéljék meg azokat, akikről úgy vélik, hogy feddést érdemelnének. Ebből az következik, hogy az emberek ítéletet ülnek testvéreik felett, akiknek legbensőbb gondolataiban nem olvashatnak, de ha képesek volnának is rá, akkor sem értenék meg. Ahelyett, hogy egyenlenséget keltenénk, vagy megítélnénk másokat, inkább kössük mennyei egységbe a gyülekezeti tagjainkat a testvéri szeretet erős kötelékeivel. Nagy bűn az amikor egy testvér megbotlásakor esetét kedvezőtlen megvilágításban tárjuk a többiek elé. Másokat is ellene fordítunk így, és azok még több gyengeségét tárják fel. Ez sátáni eljárás, és teljesen ellentétes Krisztus Lelkével.” – RH 1893. október 24.

4. A SZŐLŐSKERT BŐVÍTÉSE...

a. **Hogyan beszélt Pál, a Krisztusért végzett kezdeti munkájáról? Gal 1:20-24.**

b. **Mi történt ez alatt Júdea északi városaiban, valamint Cipruson is - és miért? Apcs 11:19-21. Minek kellett hamarosan nyilvánvalóvá válni? Apcs 11:22-24.**

c. **Kit keresett meg Barnabás, hogy munkatársa legyen, és milyen figyelemreméltó eredménye lett együttműködésüknek egy év alatt? Apcs 11:25, 26. Mire indíthat ez mindannyiunkat? Jn 15:16.**

„Jézus hívása sok misszionáriusnak szól, úgy férfiaknak, mint nőknek, azoknak akik készek magukat odaszentelni Istennek, akik hajlandók az Úr szolgálatába állni és áldozatokat vállalni azért. Talán már elfelejtettük, hogy az egész földet meg kell munkáljuk? Haladunk-e előre ebben lépésről-lépésre, és átengedjük-e önmagunkat az Úrnak, hogy segítő kezeként használhasson fel bennünket ebben? Ott vagyunk-e a szolgálat oltáránál? Ha igen, akkor majd az Ő szeretete megérint és átformál bennünket, hogy szolgálatkészen és bátran dolgozzunk Krisztusért.” – RH 1903. január 27.

„A tizenegyedik órában az Úr sok hűséges munkást fog elhívni az Ő szolgálatába. Önfeláldozó férfiak és nők foglalják majd el a hitehagyás által megüresedett helyeket. Isten ad erőt fentről úgy a fiatalabb férfiaknak és nőknek, mint az idősebbeknek. Megtért gondolkodással, megtért kezekkel, megtért lábakkal és megtért nyelvvel – ajkaik érintve az isteni oltárról vett eleven szénnel – a Mester szolgálatába állnak majd és kitartóan előre és felfelé haladva folytatják a munkát a befejezésig.” – YI 1902. február 13.

„Majd ha a gyülekezeteinkben lesznek olyan fiatalok, akik lelkesen tanulnak, hogy kiterjesszék munkásságukat a városokra, falvakra, amelyeket még sohasem ébresztettek az igazság ismeretére, hogy önkéntes misszionáriusokként menjenek más nemzetekhez, hogy elvigyék hozzájuk is az igazság ismeretét, akkor a gyülekezetek sokkal buzgóbbak és erősebbek lesznek, mintha tapasztalatlan fiatalokkal dolgoznának.” – 3B 204.

5. A NYILVÁNOSAN ELISMERT ELHIVATÁS

- a. Mit mondott Isten az Antiókhiai gyülekezet prófétáinak és tanítóinak? Apcs 13:1, 2. Milyen kinyilatkoztatás fejezi ki, hogy csak a gyülekezet tehet meg egy ilyen lépést, Isten félelmében, imával és böjttel? Apcs 13:3.

„Mielőtt tehát ezt a két apostolt [Pált és Barnabást] a pogánymisszióra kiküldték volna, böjttel, imával és kézzel tartással ünnepélyesen Istennek szentelték őket. Ezzel a gyülekezet egyszersmind felhatalmazta őket, hogy az igazságot hirdessék, hogy kereszteljenek, és gyülekezeteket alapítsanak, melyeket teljes hatalommal ruháztak fel...

„Pál, valamint Barnabás is, Istentől kapta megbízatását; a kézzel tartással tehát nem jelentette a kegyelem vagy képesség újabb adományát, hanem csak a tisztség formai elismerését, felhatalmazást erre a hivatásra.” – AT 112, 113.

- b. Hogyan tekintett Pál erre az ünnepélyes megbízatásra? Rm 1:1.

„Pál úgy tekintett hivatalos felszentelésére, mint ami az ő életművében egy új és fontos időszak kezdetét jelöli meg. Ezen időponttól számította apostolságának kezdetét a keresztény gyülekezetben.” – AT 114.

- c. Milyen fontos tényezőket kell figyelembe venni a felszentelés során, amikor valaki szent elhivatást kap a gyülekezeti szolgálatra? 1Tim 5:22; Ésa 52:11.ur.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Miért küldte Isten Pált Arábiába?
2. Hogyan lehetünk abban a veszélyben, hogy úgy bánunk másokkal, mint ahogy az apostolok bántak Pállal?
3. Milyen romboló előítéletek akadályozhatják Isten munkáját?
4. Ismertesd azt a hamarosan bekövetkező jelenetet, ami végbemegy a tizenegyedik órában!
5. Milyen ünnepélyes kötelessége van minden gyülekezeti tagnak, amikor egy nevet javasolnak a felszentelésre, legyen az akár diakónus, gyülekezeti vén, vagy prédikátor?

MUNKÁLKODÁS VILÁGI MÓDRA GONDOLKODÓ EMBEREKKEL

„És miután [Pál és Barnabás] hirdették az evangéliumot annak a városnak, és sokakat tanítványokká tettek, megtérének Listrába, Ikoniumba és Antiókhia. Erősítve a tanítványok lelkét, intvén, hogy maradjanak meg a hitben, és hogy sok háborúságon által kell nekünk az Isten országába bemennünk” (Apcs 14:21, 22).

„Senkinek sem kell félni attól, hogy legyőzi őt az ellenség keze, mert az evangéliumi munkás kiváltsága az, hogy a mennyből elegendő erőt kapjon, hogy képes legyen ellenállni minden sátáni befolyásnak.” – RH 1911. május 18.

Javasolt olvasmány: *Apostolok Története, 123-130. (Munka a pogányok között)*

Vasárnap

július 14.

1. AZ INDULÁS

a. Hol kezdte Pál és Barnabás a missziómunkát, és ki volt az a fiatalember, aki csatlakozott hozzájuk? Apcs 13:4, 5; 12:12, 25.

b. Milyen kihívással néztek szembe a misszionáriusok Páfusban? Apcs 13:6-8.

„Sátán harc nélkül nem engedi meg Isten országa építését itt e földön. A gonosz hatalmak szakadatlanul harcolnak az Isten által az evangélium terjesztésére választott eszközök ellen. De rendkívül buzgóak a sötétség hatalmai, ha az igazságot előkelő és valóban becsületes emberek előtt hirdetik. Így történt akkor is, amikor Sergius Paulus, a ciprusi tisztartó hallgatta az evangéliumot. A tisztartó magához hívatta az apostolokat, hogy meghallgassa az általuk hirdetett üzenetet. A gonosz hatalmak azonban, melyek Elimás által munkálkodtak, megkísérelték, hogy kártékony befolyásukkal eltérítsék a hittől és keresztazzék Isten szándékát.

Így igyekszik a bukott ellenség mindenkor, befolyásos férfiakat a megtéréstől visszatartani, nehogy jó szolgálatokat tegyenek Isten művének.” – AT 116, 117.

2. SZÜKSÉG VAN A BÁTORSÁGRA

- a. **Hogyan áldotta meg az Úr lelkileg azt a meglepően bátor fellépést, ahogyan Pál kezelte Elimás, az ördögös hamispróféta ellenkezését? Apcs 13:9-12.**

„Noha Sátán erősen szorongatta Pált, mégis volt elég bátorsága, hogy rendreutasítsa azt, aki által az ellenség tevékenykedett...

Az ördögös szándékosan zárta be szemeit az evangélium bizonyítékai előtt. Az Úr pedig, jogos haragjában, elvette tőle természetes látását és vak-sággal sújtotta. Ez ugyan nem volt állandó vakság, csupán időleges és arra szolgált, hogy bűnbánatra vezesse; s arra is, hogy Istentől bocsánatot kérjen, akit annyira megsértett...

Elimás ugyan nem volt művelt ember, de Sátán munkájára különösen alkalmas. Aki Isten igazságát hirdeti, különböző alakban találkozik majd a furfangos ellenséggel.” – AT 117.

- b. **Hol vetették az apostolok az evangélium magját ezután, és mi történt Jánossal, akinek a mellékneve Márk volt? Apcs 13:13. Mint ahogyan sok új és törekvő misszionáriussal is történni szokott, miért támadtak nehézségei ennek a fiatalembernek? 2Tim 2:3.**

„Azonban Pál és Barnabás megtanulta, hogy bízzék Isten szabadító erejében. Szívük az elveszendő lelkek iránti szeretettől izzott. Hű pásztorokként keresték az elveszett juhokat, nem gondolva saját jólétükre és kényelmükre. Megfelelkezve önmagukról, nem tántorodtak meg, ha fáradtak és éhesek voltak vagy a hidegtől reszkettek. Tekintetük csak egy célra irányult: azok üdvösségére, kik messze eltávolodtak a nyájtól.

Itt [Pergában] történt azután, hogy Márkot elfogta a félelem és a csüggedés. Egyelőre megingott abbéli szándékában, hogy feltétel nélkül az Úr munkájának szentelje életét. A nehézségekhez nem volt hozzászokva, az utazás veszélyei és nélkülözései teljesen letörték. Kedvező körülmények között eredményesen dolgozott, most azonban, a nehézségek és veszélyek közepette, amelyek oly gyakran környékeztek az úttörőket, gyenge harcosnak bizonyult. Nem tudta a kereszthordozás terheit elviselni.” – AT 118.

„Márk nem tagadta meg keresztény hitét, de mint sok más fiatal lelkész, meghátrált a nehézségektől, s jobban szerette az otthon kényelmét és biztonságát az utazásnál, a munkánál, és a misszióterület veszélyeinél. Márk meghátrálását Pál nagyon kedvezőtlenül ítélte meg, és egy időre szigorúan tartózkodó volt vele.” – LP 46, 47.

3. ÚJ SZOMBATÜNNEPLŐK ÁLLNAK BE A SORBA

a. Hol kezdte Antiókiában a prédikálást Pál és Barnabás, és kik voltak, akik a legtöbbre – és a legkevesebbre értékelték ezt? [Apcs 13:14, 42-45](#).

b. Hogyan fogadták a hívők az igen erős ellenállást? [Apcs 13:46-52](#). Mit tanuljunk meg abból a tanácsból, amit Krisztus adott hű követőinek, látva előre az ilyen konfliktust? [Mt 10:23](#).

„Amikor törvényszék elé visznek, mondjunk le a jogainkról, kivéve, ha így ellentétbe kerülünk Istennel. Ne a saját személyes jogainkért küzdjünk, hanem azért, hogy Istennek joga van ahhoz, hogy Néki szolgáljunk. Ahelyett hogy ellenkeznénk a ránk mért igazságtalan büntetés miatt, jobb lenne, ha figyelmeznénk Üdvözítőnk szavaira: [Idézve: Mt 10:23.]” – KB 23.

c. Hova ment Pál és Barnabás ezután, és mit találtak ők ott? [Apcs 14:1, 2](#). Mindemellett mit tanulhatunk sikeres munkálkodásukból? [Apcs 14:3](#).

„Az apostolok jóakarói, bár nem tartoztak a hívők közé, figyelmeztették [Pált és Barnabást] a rosszindulatú, gyűlölködő zsidók szándékaira, és arra ösztönözték őket, ne tegyék ki magukat feleslegesen a zsidók haragjának, hanem mentsék az életüket. Ők ezért titokban távoztak Ikóniumból, magukra hagyva a hívőket és a velük szemben állókat, hogy majd ők egymással megvívják küzdelmüket, és abban bíztak, hogy Isten majd győzelemre viszi Krisztus tanait. Azonban Pál és Barnabás nem véglegesen hagyta el Ikóniumot; tervbe vették, hogy visszatérnek majd oda, miután a gyűlölködő zsidók tomboló dühe alábbhagy, s elvégezhetik azt a munkát, amit már elkezdtek.

Az Ikóniumban munkálkodó apostolokhoz hasonlóan, azokat is sűrűn érheti hasonló bánásmód, akik megtartják és tanítják az Isten törvényéhez kapcsolódó követelményeket. Gyakran találnak keserű ellenállásra úgy a lelkészek, mint a nép részéről, akik kitartóan visszautasítják Isten világosságát, akik tévedéseik és álnokságuk által bezárnak minden ajtót, melyen keresztül az igazság hírnöke elérhetné a népet...

Az apostolok munkájuk során találkoztak minden fajta emberrel, a hit és a vallás minden formájával. Összeütközésbe kerültek a zsidókkal vakbuzgóság, türelmetlenség, varázslás, istenkáromlás miatt, valamint igazságtalan bíró miatt, aki hatalmát fitogtatta, de hamis pásztorok, babonaság és bálványimádás miatt is. Bár mindenfelől üldözéssel és szembenállással találkoztak, mégis győzelem koronázta erőfeszítéseiket, és naponként újabb megtértek csatlakoztak a hithez.” – LP 54, 55.

4. LISTRA ÉS DERBE

- a. **Miért vált szükségessé hamarosan Pálnak és Barnabásnak, hogy eltávozzanak Ikóniumból – és mi volt jellemző az új helyre, ahova elmentek? Apcs 14:4-7.**

„Listra és Derbe Likaónia városai voltak... pogány, babonás emberek laktak ott, de közöttük voltak olyanok, akik készek voltak meghallgatni és elfogadni Krisztus igazságát. Az apostolok azért választották e városokat, mert ott nem találtak zsidók előítéletével és zaklatásával. Munkálkodásuk e szakaszában teljesen új elemekkel találkoztak – a pogányság babonáival és bálványimádásával... ”

Listrában nem volt zsidó zsinagóga, bár lakott abban a városban kevés zsidó. Viszont Jupiter temploma ott állt szembetűnő helyen.” – LP 55.

- b. **Mondj egy példát arra, amikor az evangélium meghallgatásakor egy személy hite hatalmasan megnyilatkozik! Apcs 14:8-10. Mi volt a lelkes, de tudatlan sokaság válasza, amikor látták ezt a csodát? Apcs 14:11-13.**

„Pál és Barnabás megérkeztek a városba, nagy hatalommal és ékesszó-lással tanítva a Krisztus tudományát. A hiszékeny emberek azt hitték, hogy az istenek jöttek le az égből. Amikor az apostolok maguk köré gyűjtötték a népet, és magyarázták a nép számára ezt a különös új hitvallást, Jupiter imádói amennyire csak lehetséges volt számukra, össze akarták kapcsolni ezeket a tantételeket saját babonás hitükkel.” – LP 55.

- c. **Miért volt az olyan fontos, hogy az apostolok útját állják a félreértés-nek, és a téves elképzeléseknek? Apcs 14:14-18; Kol 2:8; Jel 22:8, 9.**

„Ne fogadjátok el a hízelgést, még a vallásos életetekben sem! A hízelgés egy olyan fufang, amivel Sátán áll lesben, hogy becsapja és felfuvalkodottá tegye az embert azzal, hogy túl sokat gondol önmagáról. [Idézte: Kol 2:8.]... A dicséret, a hízelgés, és a (bűnös) engedékenység több értékes lelket visz a hamis ösvényekre, mint Sátán bármilyen jól átgondolt cselvetése.

A hízelgés része a világi politikának, de nem része Krisztus irányelveinek. A hízelgésen keresztül szegény emberi lények telve gyarlósággal és gyengeségekkel arra a gondolatra jutnak, hogy ők eredményes, ügyes, és derék emberek, s érzéki gondolkodásukban felfuvalkodottakká válnak.” – FE 304.

5. ISTEN FELSŐBBSÉGET GYAKOROL

a. Kik érkeztek egy rövid idővel később Listrába, akiket az ott történt csoda feldühített – és milyen gonosz cselekedetre sarkallták a csalódott pogányokat? Apcs 14:19.

„Azáltal, hogy az apostolok elutasították azt a megtiszteltetést, hogy a pogány bálványimádók áldozatot mutassanak be nekik, csalódást okoztak, és előkészítették azt, hogy ezek az emberek ugyanolyan buzgósággal forduljanak ellenük, mint amellyel előbb, mint isteneket éltették őket. A rosszindulatú, gyűlölködő zsidók nem tévóvtak, hogy teljesen a maguk oldalára állítsák a babonás és hiszékeny pogányokat, hogy megvalósíthassák kegyetlen szándékukat. Arra buzdították őket, hogy támadják meg erőszakkal az apostolokat, s azt mondták nekik, ne adjanak arra alkalmat Pálnak, hogy beszélhessen, mert ha ezt megengednék neki, akkor Pál megbabonázná őket.

A listriaiak nagy dühvel és őrjöngéssel rohantak rá az apostolokra, s köveket ragadva erőszakkal meg akarták őket kövezni; s Pál úgy érezte, hogy elérkezett az életének a vége. Ott állt megsebezve, összezúzva, erőtllenül. István vértanúhalála élénken felidéződött emlékezetében, s az ő kegyetlen feladata, amikor részt vállalt a kivégzésben. Lerogyott a földre, s úgy tűnt, hogy meghalt. Ekkor a feldühödött tömeg megragadta az ájult testet, kivitte a város kapuján, s odadobta a városfal tövéhez.” – LP 60, 61.

b. Milyen meglepő csoda erősítette meg Isten áldását? Apcs 14:20-23. Hogyan bátorította nagymértékben ez a gondviselészerű cselekmény az apostolokat, hogy haladjanak előre? Apcs 14:24-28. Mal 3:16, 17.

„Timótheus Pál szolgálata által tért meg, és ezen alkalommal szemtanúja volt az apostol megkövezésének. Ott állt a látszólag halott test mellett, és látta, hogyan kel föl az apostol, tele sebekkel, véresen, de mégsem zúgolódva, hanem Jézus Krisztust dicsőítve amiért szenvedhetett az Ő nevéért.” – LP 62.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Miért olyan fontos az, hogy imádkozzunk misszionáriusainkért?
2. Milyen leckét kell megtanulnunk János Márk emberi gyengeségeiből?
3. Mire számítsunk amikor Isten törvényére oktatjuk e féktelen világot?
4. Hogyan mutatta meg ez a tanulmány a bálványimádók ingatag természetét?
5. Hogyan hagyta jóvá Isten úgy Pál magatartását, mint munkásságát?

IGAZSÁGÉRT KIÁLTÓ LELKEK

„És azon az éjszakán látás jelenék meg Pálnak: egy macedón férfiú állt előtte, kérve őt és ezt mondva: Jer által Macedóniába, és légy segítségül nekünk” (Apcs 16:9).

„Az Úr önkénteseket hív, akik szilárdan megállják helyüket az Ő oldalán, és fogadalmat tesznek, hogy egyesülnek a názáreti Jézussal abban a munkában, amit most kell elvégezni, pontosan most.” – ÜI 135.

Javasolt olvasmány: Apostolok Története, 131-138. (Zsidó és pogány)

Vasárnap

július 21.

1. A TANÁCSKOZÁS

a. Amikor az első keresztény gyülekezetben tartottak egy tanácskozást, mi volt az első és nagyon fontos pontja? Apcs 15:1-6.

„Azonkívül a pogányok, de különösen a görögök, mértéktelen és kicsapongó életet éltek és így az a veszély is fenyegetett, hogy egyesek, kiknek megtérése nem volt őszinte, hitvallomást tehetnek anélkül, hogy szokásaikat elhagyták volna. A zsidó-keresztények azonban nem tudták eltérni azt az erkölcsstelenséget, ami a pogányoknál nem is számított bűnnek, és így nagyon helyénvalónak tartották, hogy a körülméltelkedést és a ceremóniák betartását a pogány megtérők őszintesége és jámborsága próbaköve gyanánt, kötelességükké tegyék. Így vélték megakadályozni, hogy olyanok is csatlakozzanak a gyülekezethez, akik őszinte megtérés nélkül veszik fel a hitet, később pedig erkölcsstelenségükkel és kicsapongó életmódjukkal szégyent hozzanak Krisztus ügyére.

A sok különböző pont, melyeket a fő kérdés lényegében magában foglalt, úgy látszott, hogy teljesen áthidalhatatlan nehézséget képez a tanácskozó gyülekezet részére. Azonban a Szent Lélek ezt a kérdést, amelynek elintézésétől a keresztény gyülekezet lelki jóléte, sőt egész fennállása függött, a valóságban már el is döntötte.” – AT 133, 134.

b. Amikor nagy vetekedés támadt, mi volt Péter álláspontja e dologban? Apcs 15:7-11.

2. FONTOS DÖNTÉSEK

- a. **Milyen új hírekről számolt be Pál és Barnabás a jeruzsálemi tanácskozáson? Apcs 15:12. Mit ismerhetünk meg abból az eljárásból, ahogyan Jakab, mint az ülés elnöke, meghozta a végleges döntést a beszámoló alapján? Apcs 15:13-21.**
-

„A Szentlélek jónak látta, hogy a pogányokat ne terheljék a ceremoniális törvényekkel, és az apostolok véleménye e tekintetben megegyezett Isten Lelkével. Ezen a tanácskozáson Jakab elnökölt és az ő végleges határozata ez volt: 'Azokáért én azt mondom, hogy nem kell háborgatni azokat, kik a pogányok közül térnek meg az Istenhez' (Apcs 15:19).

A tanácskozások ezzel befejeződtek. Ez az esemény tehát ellentmond a római egyház ama tantételének, hogy Péter az egyház feje. Mindazok, akik pápákként azt állították, hogy Péter utódai, merész igényeikkel nem bibliai alapon állottak. Péter életéből semmi sem igazolja azt az állítást, hogy Isten helytartójaként testvérei fölé emeltetett volna. Ha mindazok, akiket Péter utódainak neveztek, követték volna példáját, mindenkor megelégedtek volna azzal, hogy hittestvéreikkel egyenrangúnak tekintsék őket.” – AT 136.

- b. **Milyen határozatot hozott a gyűlés? Apcs 15:22-31. Miért volt az olyan fontos, hogy még a pogányok közül megtért keresztényeknek is tartózkodniuk kellett az állatok vérének a fogyasztásától? 1Móz 9:1-4; 3Móz 3:17.**
-

„A keresztények összessége nem kapott felszólítást arra, hogy ezt a kérdést – [hogyan ráerőltessék-e a pogányokra a ceremoniális törvényt] – szavazással döntse el. Az 'apostolok és vénék' – befolyásos és jó ítélőképességű férfiak – fogalmazták meg és bocsátották ki a határozatot, amelyet azután valamennyi keresztény gyülekezet elfogadott. A határozat nem mindenkinek tetszett. Dicsvágyó és magukat sokra tartó testvérekből párt alakult, kik nem helyeselték a döntést. Ezek a férfiak merészen és saját felelősségükre kezükbe vették a párt vezetését. Panaszokkal és kifogásokkal éltek, új terveket javasoltak és megkísérelték lerontani azon férfiak munkáját, kiket Isten az evangélium hirdetésére rendelt. Kezdetből fogva ilyen akadályokkal kellett Isten egyházának megküzdenie; és ilyen nehézségei lesznek az idők végezetéig.” – AT 137.

- c. **Amikor elérkezett az ideje annak, hogy mindenki visszatérjen munkájához, min vitázott össze Pál és Barnabás? Apcs 15:36-38.**

3. ÚJ MUNKATÁRSÁK

a. Milyen feladatot vállalt fel Pál Silással együtt, és ki volt az az ifjú, akit Pál hamarosan magához vett új munkatársként? [Apcs 15:39-41](#); [16:1-3](#).

b. Miért érzett Pál indíttatást arra, hogy a macedóniai Filippibe menjen? [Apcs 16:9-12](#). Milyen értelemben hangzik még napjainkig is a „macedóniai hívás”? [Jn 4:35](#); [Ésa 6:8](#).

„Férfiak és nők mindenfelé vágyakozva tekintenek az ég felé; imák, könyvek és kérdések fakadnak fel azon emberek lelkéből, kik világosság, kegyelem és Szentlélek után áhítoznak. Sokan állnak Isten országának küszöbén és csak arra várnak, hogy oda begyűjtessenek.” – AT 75, 76.

„Isten kész sokkal több munkást felfogadni az élet egyszerű területéről, ha ők teljesen odaszentelik magukat az Ő szolgálatára. Úgy férfiaknak, mint nőknek el kell indulni, hogy vigyék az igazságot a világba, úgy a fő, mint a mellékutakra. Nem mindenki tanulhat hosszú ideig, de ha odaszentelik magukat Istennek, és Tőle tanulnak, akkor sokat tehetnek mások áldására. Munkások ezreit lehetne alkalmazni, ha átadnák magukat Istennek. Nem kell minden munkásnak a konferenciák támogatásától függni. Akik tehetnek valamit, szenteljék idejüket és meglévő képességeiket arra, hogy Isten kegyelmének hírnökei legyenek, szívük dobbanjon együtt Krisztus szerető szívével, s füleikkel hallják meg a macedóniai hívást!” – SW 16, 17.

c. Mire indítson bennünket a mi túlterhelt nemzedékünkben Lídia példája, aki az apostolok áldására volt? [Apcs 16:14, 15, 40](#); [1Pt 4:9](#).

„Lídia... házanépével együtt megtért és megkeresztelkedett. Azután kérte az apostolokat, fogadják el az ő házat tartózkodásuk helyéül.” – AT 148.

„Népünk körében nem tekintjük a vendégszeretet gyakorlását, aminek kellene – előjognak és áldásnak. Túl kevésé vagyunk barátságosak, társaságkedvelők, túl kevés hajlandóságot mutatunk arra, hogy szegyenkezés vagy kérkedés nélkül még két-három embernek helyet adjunk családi asztalunknál. Néhányan azt mondják, hogy ez túl sok vesződséggel jár. Nem lenne így, ha azt mondanánk: 'Nem készültünk különösebben, de szívesen megosztjuk azt, amink van.' A váratlan vendég többre értékeli a szíves vendéglátást, mint a legkörültekintőbb előkészületet.” – 6B 343.

4. A JÓ PÉLDA BIZONYSÁGA

a. Miért hurcolták Pált és Silást a börtönbe, és hogyan bántak velük? Apcs 16:16-24. Mit cselekedtek ők ott? Apcs 16:25.

„[Filippiben a börtönben] az apostolokat nagy fájdalmakat okozó helyzetben hagyták ott. Megsebzett és vérző hátukat a durva hideg kőre fektették, mialatt lábaikat felemelték, és szoroson a kalodába szorították. Ebben a természetellenes helyzetben kimondhatatlan kínokat szenvedtek el. De nem sóhajtoztak, nem panaszkodtak, hanem beszélgettek egymással, bátorították egymást, és hálás szívvel dicsőítették Istent, hogy az Ő drága nevéért méltónak találtattak arra, hogy szenvedjenek, és megaláztatást viseljenek el. Pál visszaemlékezett, hogy eszközként szolgált arra, hogy üldözze Krisztus tanítványait, s őszintén hálás volt azért, hogy szemei megnyíltak, hogy lássa, s a szívével is érzékelje Isten Fia evangéliumának dicsőséges igazságait, s kiváltsága ezt a tant hirdetni, melyet valamikor semmibe vett.

A börtönben koromfekete volt a sötétség, és komor volt minden. Pál és Silás imádkozott és Istent dicsőítette énekekkel. A többi foglyok meglepetten hallgatták az imádkozó és éneklő hangokat kiszűrődni a belső börtönből. Megszokott volt onnan kiáltozást és jajveszélést, káromkodást és átkozódást hallani, amely megtörte a börtön éjszakai csendjét, de soha nem hallottak még imákat és dicsőítő énekhangokat felszállni ebből a komor, sötét cellából. Ugy az örök, mint a foglyok csodálkoztak azon, hogy kik ezek az emberek, akik fázva, éhezve és megkínózva mégis örvendeznek, és egymást bátorítva beszélgetnek.” – LP 75, 76.

b. Mi történt, mialatt Pál és Silás Istent dicsőítette a börtönben? Apcs 16:26-34. Mire tanítson ez bennünket? Mt 5:44-46.

„Az apostolok megszökhettek volna, amikor a földrengés megnyitotta a börtönajtót előttük, és megszabadultak béklyóiktól, de ez csak annak az elismerése lett volna, hogy ők valóban bűnözők, s szökésük szégyent hozott volna Krisztus evangéliumára...

A filippibeliek elismerték az apostolok tettében megnyilvánuló nemeslelkűséget, különösen azért, ahogy elnéző magatartást tanúsítottak a felsőbb hatalommal szemben, s türelmet, akik bebörtöbölték őket. Igazságtalan bebörtönzésük és csodálatos szabadulásuk híre messze vidéken elterjedt és sokak figyelmét az apostolok munkájára terelte, akiket üzenetük másként nem érhetett volna el.” – LP 80, 81.

5. ÖRÖMTELI GYÜMÖLCSTERMÉS

- a. **Miért hagyták el az apostolok Filippi városát, bár nem sietve? Apcs 16:35-39. Mi volt a gyümölcse rövid időn belül Pál filippibeli munkálkodásának? Fil 1:1, 2.**

„Pál apostol filippibeli működése egy gyülekezet megalakulását eredményezte, melynek taglétszáma állandóan növekedett. Buzgalma és odaadása, de legfőképp, hogy Krisztusért kész volt szenvedni, a megtértekre mély és maradandó benyomást gyakorolt. Nagyra becsülték azokat az értékes igazságokat, melyekért az apostol oly sok áldozatot hozott és szívvel-lélekkel odaszentelték életüket Üdvözítőjük ügyének.” – LP 81.

- b. **Milyen véleménnyel volt Pál a filippibeli hívőkről, és hogyan bátorította őket, amikor üldözésekkel néztek szembe? Fil 1:3-7, 27-30.**

- c. **Mire összpontosítsunk a filippibeliekhez hasonlóan? Fil 2:5-11; 4:6-8. Hogyan beszélt Pál önmagáról, ami számunkra is lelkesítő lehet? Fil 3:7-11.**

„A Szentlélek pünkösdnapi kiáradása volt a korai eső, de a késői eső bővebben záporoz majd. A Szentlélek arra vár, hogy kérjük és elfogadjuk. Hatalmával újra kinyilatkoztatja Krisztust a maga teljességében. Az emberek pedig meglátják, hogy milyen értékes a drágagyöngy, és Pál apostollal együtt mondják: 'Amelyek nékem egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítéltém. Sőt annak felette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt' (Fil 3:7,8).” – KP 77.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. **Miért erőltették a zsidó keresztények a megtért pogányok körülmetélkedését?**
2. **Hogyan vezette Isten a gyűlést a felmerülő probléma megoldásában?**
3. **Még ha nem is válaszolhatunk a macedóniai hívásra, hogyan bátoríthat bennünket Lídia példája?**
4. **Hogyan enyhült meg a filippibeli börtönőr, hogy családjával együtt megtért?**
5. **Pál mely hozzáállása kell ahhoz, hogy a késői esőben részesüljünk?**

Isten a bölcsesség forrása, azon bölcseségé, mely az üdvösségre vezet, s ez egy oly hagyaték, mely az Ő egyházán keresztül jut el mindenfelé a világra. A gyülekezet aláztos tanítható hívőkből áll, akik készek valóra váltani e küldetést azáltal, hogy Krisztustól tanulnak, s tovább adják a megmentő igazságot embertársaiknak: „Hogy [tudniillik] a pogányok örökös társak és egyugyanazon test tagjai és részesei az ő ígérétének a Krisztus Jézusban az evangélium által. Amelynek szolgájává lettem az Isten ama kegyelmének ajándékából, mely adatott nékem az Ő hatalmának munkája szerint. Nékem, minden szentek között a legeslegkisebbnek adatott ez a kegyelem, hogy a pogányoknak hirdessem a Krisztus végére mehetetlen gazdagságát; És hogy megvilágosítsam mindeneknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, amely elrejtetett vala örök időktől fogva az Istenben, aki mindeneket teremtett a Jézus Krisztus által” (Ef 3:6-9).

Hogy képesek lehessünk e feladatra, Isten népe „hallgasson, miként a tanítványok” (Ésa 50:4), és a saját életében alkalmazza azt, amit hallott, s adja át másoknak is ezt az ismeretet a lehetséges legkomolyabb és legmeggyőzőbb módon. „És amiket tőlem hallottál sok bizonyosság által, azokat bízzad hív emberekre, akik másoknak a tanítására is alkalmasak lesznek” (2Tim 2:2).

Nagyon kevesen születnek azon természetes képességgel, hogy tanítsák az igazságot. Ezen ismeretet közölünk a legtöbbnek meg kell szerezni a tanulás és intenzív gyakorlás által, és a gyülekezet hordozza azon felelősséget, hogy megtanítsa a tagjait arra, hogyan teljesítsék megfelelően missziós kötelezettségeiket.

„Az igazi nevelés misszionáriusi kiképzés. Isten misszionáriussá hívta el minden gyermekét. Hivatásunk Istent és embertársainkat szolgálni. Neveltetésünknek az legyen a célja, hogy alkalmassá formáljon bennünket erre a szolgálatra.” – NOL 275.

Ezért iskolák kelleneek – a meglévőket fenn kell tartani, tovább kell fejleszteni, és újakat is kell építeni. Szerte a világon, minden hívő önkéntesen részt vehet e fontos ügy támogatásában azáltal, hogy bőkezűen adakozhat akkor, amikor összegyűjtik majd a misszióiskolák részére szóló adományokat. Isten áldjon meg benneteket!

THESSALONIKA, BÉREA ÉS ATHÉN

„Hanem amiképen az Isten méltatott minket arra, hogy reánk bízta az evangéliumot, akképen szólunk; nem úgy, hogy embereknek tessünk, hanem az Istennek, aki megvizsgálja a mi szívünket” (1Thess 2:4).

„Krisztus hírnökeinek fel kell magukat fegyverezniük éberséggel, imával, és előre haladniuk kitartással, hittel, bátorsággal valamint Jézus nevében úgy kell dolgozniuk, mint ahogyan az apostolok is tették. A figyelmeztetést hangoztatniuk kell a világ számára, és meg kell ismertetni a vétkezőkkel azt, hogy a törvény áthágása bűn, és Jézus Krisztushoz kell irányítani őket, mint Aki a legnagyobb, és egyedüli gyógyító.” – LP 86.

Javasolt olvasmány: *Apostolok Története, 158-168. (Thessalonika, Bérea és Athén)*

Vasárnap

július 28.

1. AZ IGAZSÁG, ÉS ANNAK EREDMÉNYE

a. Milyen győzelmeket ért el Pál Krisztusért Thessalonikában, amikor először megérkezett oda, mely egy másik macedóniai város volt? Apcs 17:1-4.

b. Mit tanuljunk meg abból, ahogyan némely hitetlen zsidó bajt okozott a hívőknek? Mivel vádolták az apostolokat? Apcs 17:5-8; 1Pt 4:12-16.

„Akik napjainkban hirdetik a népszerűtlen igazságokat, az apostolokhoz hasonlóan elszánt ellenállásra számíthatnak. Ne várjanak kedvezőbb fogadtatást a keresztények többségétől, mint amit Pál kapott zsidó testvéreitől. A velük szembennállók egyesülni fognak. Jóllehet egymástól eltérőek a különböző szervezetek nézeteikben és hitükben, mégis együttes erővel lábbal tapossák Isten törvényének negyedik parancsolatát.

Akik nem fogadják el az igazságot, nagyon buzgók abban, hogy mások se fogadják el azt. Ők nincsenek híján annak, hogy folyamatosan hazugságokat koholjanak és az emberek indulatait felkavarják, hogy így Isten igazsága ne hasson rájuk.” – LP 86.

2. A NEMESLELKŰ BÉREAIK

- a. **A hamis állítások ellenében, hogyan ecseteli Pál az evangélium hirdetésének valós módját Thessalonikában? 1Thess 2:1-8. Miért mondhatta sikeresnek az itteni munkálkodással eltöltött időt? 1Thess 1:5-10.**
-
-
-

„Pál adventista volt. Krisztus második eljövetelét olyan erővel és érvekkel mutatta be a thessalonikai hallgatóinak, hogy mély és kitörölhetetlen benyomást hagyott bennük.” – LP 83.

- b. **Milyen beszámolót olvashatunk a Bérea városában élő zsidókkal kapcsolatban, ahová a testvérek elküldték éjszaka Pált és Silást? Napjainkban hogyan lelkesíthetnek bennünket a béreaiak? Apcs 17:10-12.**
-
-
-

„A béreabeliek gondolkodását nem szűkítette le az előítélet, s készek voltak az apostolok által prédikált igazságokat tanulmányozni és elfogadni. Ha ma is követnék az emberek a nemes lelkű béreabeliek példáját, és naponta kutatnák a Szentírást, összevetve az abban megírtakat a hallott üzenettel, akkor Isten törvénye iránt ezrek lennének hűségesek ott, ahol ma csak egy van.” – LP 88.

Nekünk is a nemes lelkű Béreabeliekhez hasonlóan kellene kutatnunk a Szentírást, figyelmesen, imalelkülettel, hogy megismerjük Isten kijelentéseit. Azt kutassuk, amit az Úr mond, ne pedig azt, amit a lelkész, a gyülekezet, vagy közeli barátok.” – ST 1885. november 26.

- c. **Amikor a thessalonikai hitetlen zsidók meghallották, hogy a béreai zsidókat mélyen megérintette az igazság, mit cselekedtek? Apcs 17:13.**
-
-
-

„A thessalonikai hitetlen zsidók az apostolok iránti féltékenységtől és gyűlölelettől úzve, nem elégedtek meg azzal, hogy őket saját városukból kiűzték, hanem még Béreába is utánuk mentek, ahol a könnyen indulatossá váló alja nép dühét felszították ellenük. Az igazság tanítóit újra eltávolították munkaterületükről. Városról városra üldözték őket.” – LP 88.

3. AKHÁJA FELÉ

a. A thessalonikai üldözés miatt mit határoztak el a testvérek Pállal kapcsolatban? Apcs 17:14, 15.

„Azonban ellenállás, küzdelem és az üldöztetés ellenére is a húséges apostol feltartóztathatatlanul haladt előre, hogy véghezvigye Isten szándékát, melyet Jeruzsálemben látomásban nyilatkoztatott ki előtte. 'Mert én téged messze küldelek a pogányok közé' (Apcs 22:21).” – LP 88, 89.

b. Mi érintette meg mélyen Pált, míg várta Silást és Timótheust? Apcs 17:16.

„Athén városa a pogányság központja volt. Itt Pál, ellentétben a listrai tudatlan és hiszékeny lakossággal, olyan emberekkel találkozott, akik híresek voltak okosságukról és műveltségükről...

Amikor Pál az őt környező nagyszerű szépséget és ragyogást szemlélte, és meglátta a rengeteg bálványt, elfogta az Isten iránti nagy buzgalom, Akit itt semmilyen formában nem tiszteltek.

Pál szíve mély szánalommal telt meg e nagyváros lakói iránt, akik bár nagyon képzett és művelt emberek voltak, de mégis bálványimádók...

Látva a város pompáját, a drága fényűzést, megértette, hogy a tudomány és művészet kedvelőinek gondolkodására mindez milyen lenyűgöző erővel hat. Felismerte azonban a reá váró munka nagy fontosságát is. Pált nyomasztotta magánya ebben a nagyvárosban, ahol Istent nem imádták, és munkatársai részvételére és segítségére vágyott. Társas lényként, nagyon magányosan érezte magát. A thessalonikaiakhoz írt levelében ezt az érzését ki is fejezte: '... magunk maradtunk Athénban' (1Thess 3:1).

Pál munkája az volt, hogy elvigye az üdvösség jó hírét azon embereknek, akik nem ismerték Istent és terveit. Nem azzal a céllal utazott oda, hogy megnézze a várost, sem azzal a bizarr vágygal, hogy valami újat és különlegeset lásson. Látszólag legyőzhetetlen akadályok gördültek útjába és majdnem reménytelennek tetszett előtte az a kísérlete, hogy Athén lakosainak szívéhez férközhessen.” – LP 89, 90.

c. Milyen kihívást jelentett Pálnak találkozni a magasan kiképzett filozófus görögökkel? 1Kor 1:22.

4. LOGIKA ÉS ÉRVELÉS

a. Miért volt Pál egy érdekesség Athénban? Apcs 17:17-21.

„Az athéniak hitvallása, amelyet ők annyira magasztaltak, teljesen értéktelen volt, mert nem tartalmazta az igaz Isten ismeretét. Sokan voltak a művészetek imádói, valamint a szórakozások és ünneplések kicsapongó életét éltek. Teljesen hiányzott a valódi istenfélelem erkölcsi tisztasága. Az igaz vallás győzelmet ad az embereknek önmaguk fölött, de a pusztá értelem és érzék vallásából hiányoznak azok a tulajdonságok, amelyek nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy ennek hitvallóját kiemeljék az ő gonosz természetéből, és kapcsolatba hozzák Istennel...

Néhányan, akik büszkék voltak arra, milyen alapos, széleskörű műveltséggel rendelkeznek, beszélgetésbe elegyedtek Pállal. Csakhamar nagy hallgatóság gyűlt köréjük. Többen nevetségessé akarták tenni az apostolt, mint olyasvalakit, aki mélyen alattuk áll mind társadalmi, mind szellemi téren...

Az epikureus és sztoikus filozófusok szembeszálltak Pállal, de úgy ők, mint a többiek, akik érintkezésbe jutottak vele, csakhamar felismerték, hogy a tudásnak sokkal nagyobb kincse felett rendelkezik, mint ők.” – LP 91, 92.

b. Hogyan érvelt Pál a beszédében? Apcs 17:22-31.

„Buzdítást kaptunk az athéniak életének megismerésével. Minden tudományuk, műveltségük és művészetük ellenére bűnökbe merültek. Láthatjuk, miként fedtte meg Isten, szolgálja által, a gőgös, önelégült nép bálványimádását és vétkeit. Pál szavai emlékezetessé váltak ezen különleges körülményekről, s az ismeret gazdag kincseit tárják a gyülekezet elé. Az adott körülmények között milyen könnyen mondhatott volna olyasvalamit, ami gőgös hallgatóit felingerli és nehézségeket szerez számára. Ha beszédében meggondolatlanul isteneiket és városuk nagy embereit támadja, akkor az a veszély fenyegeti, hogy Szókratész sorsára jut. Azonban tapintatosan igyekezett gondolataikat a pogány istenségektől óvatosan eltéríteni, amennyiben az igaz Istent mutatta be előttük, akit ugyan igyekeztek ismeretlenül is imádni, s ezt egy közismert oltárra írva nyilvánosan el is ismerték.” – LP 97.

c. Ismertesd, hogy mi volt Pál hallgatóinak azonnali válasza, és mit eredményezett beszéde! Apcs 17:32, 33. Ki volt az a két személy, név szerint, akik másként cselekedtek? Apcs 17:34.

5. KERÜLJÜK A HIÁBAVALÓ ELMÉLETEKET!

a. Miért nem érthették meg az Athénban lakók Pált? 1Kor 2:12-14. Milyen alapelvet fejtett ki Jézus ezzel kapcsolatban? Jn 7:17.

b. Látva, hogy napjaink társadalmát és oktatási rendszerét is átítatja az ókori görög értékrend és a filozófia, miről ne feledkezzünk el? 1Kor 3:18-20; 8:1; Jer 9:23, 24.

„A keresztény ismeret magán hordja a minden más ismeret fölött álló sajátos pecsétjét, s minden téren előkészít a jövő, a halhatatlan életre. Megkülönbözteti a Biblia olvasóját, a hívőt a kételkedőktől és pogány filozófiákban bízóktól, aki elfogadta az igazság értékes kincsét.

Ragaszkodj ahhoz, hogy: 'Meg van írva!' Vesd ki a gondolkodásodból a veszélyes oda betolakodó elméleteket, amelyeket ha melengatsz, gúzsba köti a gondolkodásodat, így nem válhatsz új teremtménnyé a Krisztusban. A gondolatokat állandóan szabályozni és őrizni kell. Csak azzal tápláld, ami megerősíti a hitéletet.” – RH 1904. november 10.

„Ne az emberi kigondolások filozófiáit tanulmányozd, hanem tanulmányozd Annak filozófiáját, Aki az igazság. Összehasonlítva ezt más irodalommal, azoknak nagyon kevés az értéke.

Az evilági gondolkodás nem talál örömet Isten Igéjének a szemlélésében. Azonban a Szentlélek által megújult gondolkodás részére isteni szépség és menynevei fény sugárzik a szent lapokról. Ami a földi értelemnek egy sivár pusztaság, a lelki gondolkodásnak élő vízforrások helyévé válik.” – ST 1906. október 10.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Milyen szomorú következményekre számíthatnak a népszerűtlen igazságot hirdetők?
2. Hogyan szolgáljanak például a nemes lelkű béreabeliek részünkre napjainkban?
3. Milyen módon ismétlődik meg az athéni gondolkodásmód a mi időnkben?
4. Beszélj Pál figyelmeztető üzenetéről, amit az athéni bálványimádóknak adott!
5. Mi véd meg bennünket napjainkban, amikor a pogányság újra túlsúlyba került?

KORINTHUS

„Mert sok szorongattatás és szívbeli háborgás között írtam néktek sok könnyhullatással, nem hogy megszorítottassatok, hanem hogy megismerjétek azt a szeretetet, amellyel kiváltképpen irántatok viseltem” (2Kor 2:4).

„Nem volt ezen a földön még egy ilyen ember, aki Krisztusnak komolyabb, határozottabb, és önfeláldozóbb követője lett volna, mint Pál apostol... Égető vágy volt benne arra, hogy a veszendő embereknek elvigye az igazság ismeretét az Üdvözítő szeretetén keresztül.” – LP 100, 101.

Javasolt olvasmány: *Apostolok Története, 169-176, 206-221. (Korinthus, Intő, kérlelő üzenet, Felhívás magasabb rendű életre)*

Vasárnap

augusztus 4.

1. A MISSIONÁRIUS SÁTORKÉSZÍTŐ

a. Milyen áldást biztosított az Úr Pál részére Korinthusba való megérkezések? Apcs 18:1-3. Mit kell megértsünk Pál helyzetéről?

„[Pál] egész lelkében elkötelezte magát a szolgálat munkájára; s olyan alázatos odaadással végezte munkáját, hogy nem volt terhére a gyülekezeteknek, melyeket szegénység nyomasztott. Bár sok gyülekezetet alapított, visszautasította az anyagi támogatásukat, attól félve, hogy Krisztus prédikátoraként a hasznavehetőségét és sikerét az a gyanú árnyékolja be, hogy az evangéliumot anyagi nyereségért prédikálja. Nem adott ellenségeinek egyetlen alkalmat sem arra, hogy hamis színben tüntessék fel őt, s így csökkentsék üzenetének hatékonyságát, erejét.

Mint az evangélium munkása, Pál igényelhetett volna támogatást, ahelyett, hogy saját magát tartotta fenn; de lemondott erről a jogáról. Bár egészsége gyenge volt, mégis reggeltől estig dolgozott, szolgálva Krisztus művében, s azután az éjszaka nagy részében, sokszor reggelig szorgalmasan fáradozott a maga és mások megélhetéséért. Az apostol szintén jó példát adott a keresztény szolgálatban arra, hogy kitűnjön a szorgalmas, kitartó munkában és fáradozásban. Mialatt így prédikált és dolgozott, bemutatta a kereszténység legmagasabb színvonalát.” – LP 101.

2. A MUNKA KITERJED...

a. Korinthusban, a zsinagógában, kiket próbált Pál meggyőzni minden szombaton? Apcs 18:4, 5. Mit döntött el ő ott, s hogyan bátorította az Úr szolgáját ebben a nehéz időszakban? Apcs 18:6-11.

b. Milyen nehézséggel szembesült legközelebb, és hogyan áldotta meg az Úr az ő fáradozását? Apcs 18:12-23.

c. Mit tanulhatunk azon kölcsönös szeretetből és tiszteletből, ami Pál, Akvilla és Prisczilla között volt – s mit tanulhatunk abból, ahogyan Isten fel tudta használni mindhármukat az Ő dicsőségére? Apcs 18:24-28; 1Kor 3:22, 23; 4:6.

„Akvilla és Prisczilla hallgatták [Apollós] beszédeit, s látták, hogy tanításai hiányosak. Nem volt mély, alapos ismerete Krisztus küldetéséről, felátadásáról és mennybemeneteléről, sem az Ő Lelkének, a Vigasztalónak munkájáról, akit Krisztus küldött, hogy az Ő távollétében népével legyen. Ezért meghívták Apollóst, s a nagyműveltségű szónok hálás meglepetéssel és örömmel fogadta tőlük a tanítást. E tanítások által világosabban megértette a Szentírást, s a keresztény egyház egyik legrátermettebb védelmezője lett. Így a művelt tudós és ragyogó szónok egy szerény keresztény sátorkészítő házaspártól tanulta meg tökéletesebben az Úr útját.” – LP 119.

„Így Akvilla és Prisczilla sem szentelték minden idejüket az evangélium szolgálatára, de Isten mégis felhasználta ezeket az alázatos munkásokat, hogy Apollósnak megmutassák a teljes igazság útját. Az Úr, szándékának kivételére különböző eszközöket használ fel; kiválóan tehetséges egyéneket kiválaszt, hogy minden erejüket az evangélium tanítására és prédikálására szenteljék, mindazáltal mások is, akiket bár kézzátétellel nem avattak fel, fontos munkát végezhetnek a lélekmentés terén.

Az önfenntartó evangéliumi munkások előtt igen nagy terület áll nyitva. Igen sokan, mialatt mesterségüket folytatják, értékes tapasztalatokat szerezhetnek a lélekmentés munkájában. Ily módon használható munkásokká képezik ki magukat, fontos feladatok elvégzésére, az ínséges területeken.” – AT 242, 243.

3. NE VESZÍTSÜK EL A CÉLT SZEMÜNK ELŐL!

a. Amint a tehetséges Apollós éppen hogy megkezdte a munkáját Korinthusban, hűséges apostolként, mi történt a Korinthusban lakó hívők között? 1Kor 1:10-13.

b. Milyen pontokat próbált Pál világossá tenni a Korinthusbelieknek az emberi, a véges tudomány hiábavalóságával kapcsolatban? 1Kor 1:17-31.

c. Annak ellenére, hogy Pál könnyedén lenyűgözhetette volna széleskörű ismereteivel Korinthus lakóit, az Athénban elért kevés eredmény milyen más módszerre ösztönözte? 1Kor 2:1-5.

„Mikor [Pál] apostol Korinthusban prédikálta az evangéliumot, egészen más módszerre tért át, mint amelyet athéni működése alatt követett. Ott megkísérelte a hallgatók jelleméhez való alkalmazkodást: logikára logikával, tudományra tudománnyal és filozófiára filozófiával válaszolt. Azonban, amikor az eltöltött időre visszagondolt, rájött, hogy Athénben milyen kevés eredményt ért el munkájával. Elhatározta tehát, hogy Korinthusban egészen más munkatervet követ majd tanításainál, mellyel a felületesek és közönyösek figyelmét igyekezik lekötni. Eltökélte, hogy minden tudományos érvelést és következtetést kerülni fog; a korinthusiak között nem akar másról beszélni, mint Jézusról. 'Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítettéről.' Úgy hirdette az Igét, hogy 'az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcsességnek hitető beszédiben állott, hanem a léleknek és erőnek megmutatásában' (1Kor 2:2,4).” – AT 169, 170.

„Pál kiváló szónok volt. Megtérése előtt gyakran igyekezett hallgatóit meggyőzni magasan szárnyaló szónoklatai által. Most azonban mindezt háttérbe szorította. Ahelyett, hogy költői nyelvezettel rajongó ábrándozásba merült volna, amely hat ugyan az érzésekre és erősíti a képzelőerőt, de nem hat ki a mindennapi életre. Pál igyekezete inkább odairányult, hogy az életfontosságú igazságokat egyszerű szavakkal hallgatósága szívébe vesse. Az igazság káprázta-tó szemléltetése előidézhet ugyan érzelmösséget; az ily módon hirdetett igazság azonban nem az a táplálék, amelyre a hívőnek a mindennapi élet küzdelmeiben szüksége van és erősítésére szolgál.” – AT 174.

4. A VETÉLKEDÉS ELUTASÍTÁSA

- a. Milyen alapelveket tanulhattak meg a korinthusiak Isten apostolaitól? Hogyan alkalmazhatjuk ezeket ma? 1Kor 3:1-10. Hogyan kezeltek bölcsen ezt a problémát? 1Kor 16:12.
-

„A gyülekezetekben nincs nagyobb bizonyíték arra, hogy a Biblia igazságai nem szentelték meg a befogadóikat, mint néhány kedvelt prédikátorukhoz való ragaszkodásuk, s húzódozásuk, hogy az Isten gondviselése által küldött másik lelkipásztort fogadják el, hogy ők is a gyülekezetek hasznára válhassanak. Az Úr szükséglete szerint küld segítséget gyülekezetének, nem ahogy ők választják, mivel a rövidlátó halandók nem tudják, mi válik leginkább javukra. Ritkán van meg egy lelkésznek az összes szükséges képessége, mely egy-egy gyülekezetnek a kereszténység összes követelménye szerint szükséges a tökéletesítésre. Ezért Isten másik lelkipásztort küld, egyiket a másik után, és mindegyiknek van valamilyen képessége, amely a korábbiakból hiányzott.

A gyülekezet fogadja hálással Krisztus szolgáit, mintha magát a Mestert fogadnák. Igyekezzenek a tanításból eredő minden jót kivonni, amennyit csak képesek nyújtani a lelkészek az Isten Igéjéből. A kapott igazságokat fogadják el és méltányolják emberi alázatossággal, szerénységgel, viszont ne bálványozzanak egyetlen prédikátort sem, ne legyenek egyházi kedvenceik és kegyeltjeik az emberek között!

Az apostolok napjaiban voltak, akik vallották, hogy hisznek Krisztusban, de mégsem adták meg a követeinek kijáró tiszteletet. Azt állították, hogy nem követnek emberi tanítót, mert közvetlen Krisztustól – az evangélium hírnökeinek segítségével – nyernek oktatást. Teljesen függetleneknek érezték magukat és nem voltak hajlandók a gyülekezet szavának engedelmeskedni. Mások azt állította, hogy Pál a vezetőjük, és Péterhez hasonlították, akit a későbbiekben ellenszenvesnek tartottak. Voltak, akik Apollóst tartották tehetségesebbnek a szónoklatban Pállal szemben. Megint mások, úgy vélekedtek, hogy Péter az ő vezetőjük, bizonygatva, hogy ő volt a legszorosabb kapcsolatban Krisztussal, míg a földön volt, ellenben Pál üldözte a hívőket. Ez a pártszellem súlyos következménnyel fenyegette a keresztény gyülekezetet.

Pál és Apollós között teljes volt az egyetértés. Apollós a korinthusi gyülekezet pártoskodása és egyenetlenkedése miatt csalódást és nagy szomorúságot érzett. Nem akart abból hasznot húzni, hogy előnyben részesítették és erre nem is bátorította őket, hanem gyorsan eltávozott a viszálykodó gyülekezetből. Amikor Pál később felkérte, hogy látogassa meg ismét Korinthus, udvariasan visszautasította. Csak akkor vette fel velük újra a kapcsolatot, amikor a gyülekezet már sokkal magasabb lelki színvonalra emelkedett.” – LP 127, 128.

5. A SZÍNVONAL FENNTARTÁSA

a. Milyen felhívást intézett Pál a Korinthusiak lelkiismeretéhez, akik természetüknél fogva nagyon hajlottak az érzékiségre? 1Kor 3:16, 17; 6:13-20; 9:25-27.

b. Mit tapasztal gyakran a reformáció hú tanítója? 2Kor 11:29, 30; 12:15. Amikor Pál úgy érezte, hogy az egymással vitatkozó Korinthusiaknak nem lesz hasznára a látogatása, mit tett ő akkor? 2Kor 2:4; 8:16.

„Midőn Pál elküldte Titust Korinthusba, az ottani hívők erősítésére, külön is utasította, hogy készítse a gyülekezetet az adakozás erényének gyakorlására... Az önzetlen bőkezűség az ősgyülekezetet örömmel árasztotta el; a hívők tudták, hogy fáradozásaikkal hozzájárulnak ahhoz, hogy az evangélium eljusson mindazokhoz, akik még a sötétségben élnek. Jótékonyágukkal bizonyították, hogy nemhiába nyerték el Isten kegyelmét; mert csakis a Lélek általi megszentelődés hozhatta létre ezt az áldozatkésztséget! Mind a hívők, mind a hitetlenek előtt, ez: a kegyelem csodáját jelentette.

A lelki fejlődés és jólét szorosan összefügg a keresztyényi adakozókésztséggel. Krisztus követői örvendjenek annak a kiváltságnak, hogy életükben megnyilvánulhat Megváltójuk jótékonytsága.” – AT 235, 236.

c. Mire utasította Pál Titust az evangélium munkájának kibővítésével kapcsolatban, mialatt fenn kellett tartani annak tisztaságát? Tit 1:5-9, 15, 16; 2:1, 11-15; 3:9-11.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan buzdíthatja Pál példája mindazokat, akik önfenntartóak?
2. Hogyan tudott a szerény Priscilla és Akvilla messzeható eredményt elérni?
3. Mit ismerhetünk meg Pál korinthusi módszeréből, szemben a tudományos érveléssel való lélekmentéssel?
4. Milyen magatartás teszi tönkre a jó adományok hatását a gyülekezetben?
5. Miért nagyon fontos bibliai lelkület színvonalának fenntartása a gyülekezetben?

GALÁTZIA ÉS EFÉZUS

„És ne legyen közösségek a sötétségnek gyümölcstelen cselekedeteivel, hanem inkább meg is feddjétek azokat; Mert amelyeket azok titokban cselekesznek, éktelen dolog csak mondani is. Mindezek pedig megfeddetvén, a világosság által napvilágra jönnek; mert minden, ami napvilágra jó, világosság” (Ef 5:11-13).

„A jó és a rossz sohasem férnek meg együtt. A világosság és sötétség között nem lehet megegyezés. Az igazság a világosságban mutatkozik meg, a hamisság a sötétségben.” – HP 260.

Javasolt olvasmányok: *Apostolok Története, 194-205. (Efézus, A fáradozás és megpróbáltatás napjai) 260 – 263. (Hitehagyás Galátiában)*

Vasárnap

augusztus 11.

1. ISTENI GONDVISELÉS ALKALMAS IDŐBEN

- a. Milyen területeket érintett Pál missziós útjai során (amelyek meglehetősen röviden vannak megemlítve az Apostolok Cselekedetei könyvben)? [Apcs 16:6; 18:23.](#)
- b. Hova nem mehetett Pál, mivel nem engedte a Szentlélek? [Apcs 16:7.](#) Mi mutatja azt, hogy végül sikert ért el azon a területen – és mire tanít ez bennünket? [1Pt 1:1, 2.](#)

„Az igaz munkások hit által járnak és fáradoznak. Mikor a jó és gonosz közötti hatalmak közti csata elkeseredetté válik, olykor belefáradnak a munka lassú haladásának látványába. De ha nem félnek és ellenállnak a csüggedésnek, meglátják majd, hogy a felhők eloszlanak, s beteljesedik a szabadulás ígérete. A homályon át, mellyel Sátán körülvette őket, meglátják az Igazság Napja fényes sugarainak ragyogását.

Dolgozz hittel, s az eredményeket bízd Istenre! Imádkozz hittel, s Isten gondviselésének titka megadja a választ. Néha úgy tűnik, mintha lehetetlen lenne a siker. De te azért csak dolgozzál, higgyél. Erőfeszítéseidbe vigyél hitet, reményt és bátorságot. Mikor megtetted, ami tőled telik, várjál az Úrra, hogy kijelentse hűségét, s Ő be fogja tölteni szavát. Várjál, de ne nyugtalankodva, hanem járj rendíthetetlen hittel, és rendületlen bizalommal.” – 7B 171.

2. A KÜLÖNFÉLE ELMÉLETEK KEZELÉSE

- a. **Miért fedtte meg éles szavakkal szemtől szembe Pál a galatabeli hívőket, akik egy végzetes lelki válságban voltak? Gal 1:6-9; 3:1-3; 4:9. Miért bánt velük Pál másképpen, mint a korinthusbeliekkel?**
-

„A korinthusbelieket legyőzte a kísértés, és elámították őket a szofista bölcséletet tanítók, akik tévedéseket tanítottak az igazság köpenye alatt. Ez összezavarta a korinthusbeliek gondolkodását. Türelemre és elnézésre szorultak tehát, míg kioktatta őket, hogy a hamisakat a valóditól megkülönböztessék. A durva meggondolatlan bánásmód lerontotta volna Pál befolyását azok előtt, akiknek a javát munkálta.

A galátziai gyülekezetekben ellenben nyílt, leplezetlen tévtan lépett az evangélium helyébe. Krisztust, a hit egyetlen alapját megtagadták a már elavult zsidó ceremóniák kedvéért. Az apostol látta, hogy e gyülekezeteket csak akkor mentheti meg a veszélyes fenyegető befolyásoktól, ha a leghatározottabban intézkedik, s a legélesebb figyelmeztetést adja, hogy ráébredjenek valódi állapotukra.” – LP 189, 190.

- b. **Miközben bizonyóságot teszünk a Megváltóról és igyekszünk megnyerni másokat, milyen sajátos lelkületet alkalmazzunk, figyelembe véve az emberek különbözőségét? Júd 21-23.**
-

„Minden igazi tanításban a személyes kapcsolat a legfontosabb. Krisztus is egyénenként foglalkozott az emberekkel. Személyes kapcsolatban volt tizenkét tanítványával, amikor tanította őket. Legértékesebb tanítását gyakran személyesen, csak egy hallgatónak adta. Az Olajfák hegyén Nikodémussal, a tiszteletreméltó rabbival éjszaka beszélgetett. Sikár kútjánál a megvetett samáriai asszonynak nyitotta meg az Ő igazsága gazdagságának legértékesebb kincseit, mert felismerte a hallgatók szívének fogékonyságát, elméjük nyitottságát, lelkük befogadóképességét. Krisztus számára a lábainál tolongó sokaság sem volt csupán emberi lények felismerhetetlen tömege. Közvetlenül szólt minden lélekhez, és felhívást intézett minden szívhez. Figyelte hallgatói arcát. Észrevette tekintetük felvillanását, a hirtelen felragyogó fényt, amely elárulta, hogy az igazság eljutott lelkükbe, és az Ő szívébe is megrezdült az együttérzés örömeinek választ adó húrja.

Krisztus észrevette minden emberi lényben a lehetőséget.” – EÉ 231.

3. CEREMÓNIAK, VAGY EGY MEGVÁLTOZOTT SZÍV?

a. Mit kell megértenünk mindannyiunknak, hogy üdvözülhessünk? Gal 3:7-9, 27-29.

„A galátziai gyülekezetekben ellenben nyílt, leplezetlen tévtan lépett az evangélium helyébe. Krisztust, a hit egyetlen alapját megtagadták a már elavult zsidó ceremóniák kedvéért...

Az apostol behatóan kérte a galátziaiakat, forduljanak el a hamis tanok tanítóitól, akik tévútra vezették őket, és térjenek vissza ahhoz a hithez, amelyet az isteni jóváhagyás félremagyarázhatatlan bizonyítékai kísérttek. Azok a férfiak, akik megkísérelték eltéríteni őket az evangéliumi hittől: képmutatók, szívük megszentetlen és életük romlott. Vallásosságuk a ceremóniák sorozata, amelyek betartása által akarják megnyerni Isten tetszését. Nem óhajtottak olyan evangéliumot, mely megköveteli az Ige iránti engedelmisséget: 'Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát' (Jn 3: 3). Úgy érezték, hogy az ilyen tanításon alapuló vallás túl nagy áldozatot követel; ezért ragaszkodtak tévelygéseikhez, megcsalták önmagukat és másokat.

A szív és az élet szentségét külsőséges vallási formaságokkal helyettesíteni, ma is éppoly kívánatos a megtéretlen ember számára, mint volt ezen zsidó tanítók napjaiban. Ma ugyanúgy, mint akkor, vannak hamis lelki vezetők, kiknek tanait sokan mohón hallgatják. Sátán eltökélte, hogy eltéríti a lelkeket a Krisztusba vetett hit üdvreménységétől és az Isten törvényei iránti engedelmisségtől. Az ösellenység kísértéseit minden korszakban azok előítéleteihez és hajlamaihoz alkalmazta, akiket el akart csábítani. Az apostoli korszakban rábírt a zsidókat, hogy a ceremoniális törvényt magasztalják fel, Krisztust pedig vessék el. Korunkban arra késztet hitvalló keresztényeket, hogy Krisztus tiszteletének ürügye alatt az erkölcsi törvényt vessék meg; tanítsák azt, hogy parancsait büntetlenül áthághatják. Isten valamennyi szolgájának kötelessége tehát, hogy ezen hithamisítókkal szemben szilárdan és határozottan lépjen fel és az igazság igéje alapján tévelygéseiket bátran felfedje.” – AT 261, 262.

b. Mialatt napjainkban nagyon népszerűek a vallási ünnepek, miről ne feledkezzünk meg? Gal 5:1, 2, 16-26.

„Krisztus olyan szertartást akart a tanítványokra hagyni [a lábmosással], melyre igen nagy szükségük volt – mely kiszabadítaná őket az eddig elengedhetetlennek tartott szertartásokból és melyeket az evangélium örömezetének elfogadása fölöslegessé tett. A [régizsidó] szertartások folytatása Jahve megsértése lett volna.” – RH 1898. június 14.

4. MUNKÁLKODÁS EFÉZUSBAN

a. Miért kellett Pálnak Efézusban néhány tanítványt újra megkeresztelni? Apcs 19:1-7. Miért volt ez helyénvaló?

„Amikor János megkeresztelte [a tizenkét zsidó fiútestvért], még számos tévтанhoz ragaszkodtak. Miután azonban nagyobb világosságot nyertek, örömmel fogadták el Krisztust Megváltójuknak. A nagyobb világossággal boldogan fogadták el Krisztust, mint Megváltójukat, és ez az előrelépés kötelezettségeiket is megváltoztatta. A tisztább hit elfogadása megfelelő változást hozott életükbe és ezen átalakulásuk, valamint Krisztusba vetett hitük vallomása jeléül, újból megkeresztelkedtek Jézus nevében.

Krisztus sok őszinte követőjének van hasonló tapasztalata. Isten akaratának tisztább megértése az embert új kapcsolatba hozza Övele. Új kötelességek tárulnak fel. Sok dolog, mely azelőtt ártatlannak tűnt, vagy még dicséretreméltónak is, most bűnösnek látszik.” – LP 132.

b. Beszélj Pál efézusi működéséről! Apcs 19:8-10.

„Isten Lelke munkálkodott Pállal és Pál által, mialatt honfitársai megtérésén fáradozott. A felhozott bizonyítékok elegendőek voltak, hogy mindenkit meggyőzzenek, aki őszintén óhajtott megismerni az igazságot. Sokakat azonban előítélet és hitetlenség tartott fogva és a legmeggyőzőbb bizonyítékok előtt sem hajoltak meg. Pál tehát attól tartva, hogy az igazság eme ellenségeivel való állandó érintkezés veszélyeztetheti a megtértek hitét, elszakadt tőlük...

Pál – amint mondja – látta, hogy 'nagy kapu nyílt meg előttem és hasznos', ha mindjárt 'az ellenség is sok' (1Kor 16:9). Efézus abban az időben Ázsiának nemcsak legpompásabb, hanem legromlottabb városa is volt. Babona és érzéki élvezetek terjengtek a nagyszámú lakosság körében. Templomaik védő árnyékában a gonosztevők minden fajtája menedéket talált és a legaljasabb bűnök burjánzottak.

Efézus népszerű központja volt Diana istennő tiszteletének. Az 'efézusi Diána' csodálatos templomának nemcsak egész Ázsia, hanem az egész ismert világ hódolt. Felülmúlhatatlan pompája nemcsak a városnak, hanem az egész népnek is büszkesége volt. Királyok és hercegek gazdagították ezt adományaikkal... A templom belsejében álló bálvány, mely egy durva, faragatlan szobor volt, a hagyomány szerint, az égből szállott alá.” – LP 134.

5. KIHÍVÁSOK EFÉZUSBAN

- a. Mit tett Demeter ötvös mester, amikor látta, hogy Pál tanításai tönkreteszik a vállalkozását, mivel ő készítette a hordozható Diána szobrokat? Apcs 19:23-27. Hogyan válaszolt a nép az ő felhívására? Apcs 19:28, 29.
-
- b. Annak ellenére, hogy Pál még a halállal is kész volt szembenézni csak hogy hirdethesse az evangéliumot, mégis mire sürgették hitestvérei? Apcs 19:30-32. Milyen szerepet játszott Alexander, az ércműves Sándor? Miért volt ellene az apostolok munkálkodásának, bizonygatva annak sikertelenségét? Apcs 19:33-40. 2Tim 4:14.
-
- c. Hogyan foglalta össze Pál az Efézusban végzett munkáját? Apcs 20:17-21, 25-27, 33-35. Mit ismerhetünk meg utolsó szavainak előrelátó voltából, és ahogyan erre mások reagáltak? Apcs 20:22-24, 28-32, 36-38.
-

„Pálnak az igazsághoz való hűsége nagyfokú gyűlöletet váltott ki, ugyanakkor a tanítványokban a legmélyebb és legforróbb szeretetet gerjesztette fel. Szomorúan követték őt a hajóig, szívük aggodalommal telt meg úgy az ő jövőbeli sorsa, mint a saját jövőjük miatt. Az apostol könnyei patakzottak a szeméből, amikor elbúcsúzott a testvérektől, s miután beszállt a hajóba, a szárazföldről még hallotta testvérei zokogását. A gyülekezet vénjei nehéz szívvel indultak el hazafelé, mert tudták többé nem várhatnak segítséget tőle, aki oly érdeklődéssel volt irántuk, oly buzgóan fáradozott értük, s a gondoskodásukra bízott gyülekezetért.” – LP 202, 203.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Mit kell megértsünk Isten gondviselésének időzítéséről?
2. Milyen különbségek mutatkoztak meg a Korinthusbeliek s a Galatabeliek között?
3. Miért ragaszkodnak az emberek a külsőséges, rituális szertartásokhoz?
4. Az ókori Efézus, miben volt hasonló napjaink társadalmához?
5. Mire taníthat bennünket az, ahogyan Pál kezelte e problémás misszió területet?

VESZÉLYEKEL KÖRÜLVÉVE

„Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszág lelkei ellen, melyek a magasságban vannak” (Ef 6:12).

„Mint keresztény katonáknak van egy elvégezni való kötelességünk, győznünk kell, mert ismerjük Sátán cselvetéseit. Imádkozzunk és vigyázunk, nehogy megcsaljon bennünket Sátán, nehogy elfelejtse velünk az ima szükségességét!” – TDG 27.

Javasolt olvasmány: Apostolok Története, 264-278. (Pál utolsó Jeruzsálemi útja, Pál a fogoly)

Vasárnap

augusztus 18.

1. A TERMÉSZETFÖLÖTTI CSELEKEDETEK

a. Beszélj Pál rendkívüli orvosi missziómunkájáról, visszaemlékezzve Krisztus több csodájára! [Apcs 19:11, 12](#); [Mt 14:35, 36](#); [Lk 8:43-48](#).

„Az apostolok nem mindig tudtak akarataik szerint csodákat tenni. Az Úr annyiban adta meg szolgálóinak ezt a képességet, amennyiben ügyének fejlődése és nevének becsülete megkívánta... Ez alkalommal is ruhadarabok szolgáltak eszközül a hívók gyógyítására, 'és eltávoznak azoktól a betegségek, és a gonosz lelkek kimenének belőlük.' Ezek a csodák mégsem adtak bátorítást a vak babonásra. Amikor Jézus érezte a szenvedő asszony érintését, így kiáltott fel: 'Erő származott belőlem' Így a Szentírás kijelenti, hogy az Úr csodákat tett Pál keze által, s így az Úr neve dicsőült meg, nem Pálé.

Az a természetfeletti hatalom megnyilvánulása, ami az apostolok munkáját kísérte, arra volt hivatva, hogy mély benyomást gyakoroljon a népre, mely hajlamos volt a varázslásra, s azért voltak magukra büszkéek, hogy kapcsolatba léptek láthatatlan lényekkel. Pál csodái sokkal hatalmasabbak voltak azelőtte Efézusban megtörtént csodáknál, ezt sem a szemfényvesztők ügyessége, sem az ördögösök varázslatai nem tudták utánozni. Így magasztalta fel az Úr az ő szolgálóját a bálványimádók előtt, akik magukat nagyra becsülték, s mérhetetlenül magasabban állt, mint a legkedveltebb és leghatalmasabb varázslók.” – LP 135, 136.

2. RÉGI ÉS MAI VARÁZSLÁS

a. **Hogyan hívták segítségül a hitehagyó zsidók Krisztus nevét saját szegényükre, holott ők valójában varázslást űztek? [Apcs 19:13-16](#). Mire indított ez sokakat? [Apcs 19:17, 18](#).**

b. **Milyen lépést tettek azok az új megtértek, akik a varázslást gyakorolták? [Apcs 19:19, 20](#). Miért? [Mt 5:29, 30](#); [Ef 6:12](#).**

„Amikor Krisztus átformáló kegyelme a szívben van, jogos felháborodás veszi birtokba a lelket, hogy ő, mint bűnös oly sokáig mellőzte azon nagyszerű üdvösséget, amit Isten biztosított számára... Kész az Efézusbeliekhez hasonlóan elhagyni a varázslást, és kész elvágni az utolsó köteléket is, ami Sátánhoz kötözi. Kész elhagyni a sötétség fejedelmének zászlaját, és kész arra, hogy Immánuel Fejedelem véráztatta zászlója alá álljon. Kész elégetni a varázslás könyveit.” – YI 1893. november 16.

c. **Mit értsünk meg azon sok-sok dologról, ami nyomtatásban, filmfelvételeken, DVD lemezeken, és weboldalakon jelenik meg? [Préd 12:14, 15](#); [1Tim 6:20, 21](#).**

„Amikor kitalált történetekkel, mesékkel foglalkozunk, valaki képzelőerejének és fantáziájának gyümölcsével, akkor kitesszük magunkat, s a gondolkodásunkat Sátán elbűvölő hatalmának. Olyan gondolkodásunk alakul ki, hogy természetellenes étvágygal faljuk majd e történeteket, melyekből nem származik erkölcsi erő. A kitalált történetek olyanná teszik a gondolkodásunkat és a szívünket, mint Gilboa hegyeit, ahol sem eső, sem harmat nem esett, mint ami nélküli Isten kegyelmét. Az, aki Isten gyermekének vallja magát, égesse el a varázslás könyveit. . .

Hitetlenek tollából származó könyveknek nem kellene az Istent szolgálók könyvei között lenni. Jobb ha gyújtósnak használjátok a tűzhelyben, mint sem szellemi tápláléknak. A hitetlenek által írt könyvek már sok lélek romlását okozták. Az emberek nagyon jól ismerik a Sátán ösztönzésére írt könyveket és összezavarodnak az igazsággal kapcsolatban. Sátán ott áll mellettünk, amikor kinyitunk egy hitetlen könyvet, figyelmünket leköti az ilyenfajta irodalommal, és úgy megragadja az embert, hogy majdnem lehetetlen megtörni ezt a bűvöletet.” – YI 1893. november 23.

„A varázslás megrontja mindazokat, akik vakmerően elmerészkednek a züllöttek és világiak szórakozó helyeire, vagy keresik az érzéki gondolkodásúak, hitetlenek és szitkozódók társaságát, akár személyesen, akár a nyomtatott kiadványokon keresztül.” – LP 140.

3. NEW AGE, OKKULTIZMUS, SPIRITIZMUS

a. Mennyire sértő Isten szemében a varázslás? 3Móz 20:6, 27; 5Móz 18:9-12. Nevezd meg néhány módját annak, ahogy az őscsaló, különféle nevek és jelmezek alatt, ma is gyakorolja a hatalmát!

„A nagy csaló szolgálja minden lehető és tesz, hogy célját elérje. Teljesen mindegy, hogy spiritisztának, elektromossággal vagy mágnesességgel gyógyítónak nevezi magát. Tetszetős színleléssel megnyeri a gyanútlan, meggondolatlan lelkek bizalmát. Azt is állítja, hogy ismeri azok élettörténetét, szenvedéseit és nehézségeit, akik hozzá fordulnak segítségért. A világosság angyalának adja ki magát, noha sötét verem van a szívében. Igen nagy a befolyása azokra az asszonyokra, akik a tanácsát kérik. Állítja, hogy minden bajuk oka a boldogtalan házasságuk. Ez igaz lehet, de ez a kijelentés mit sem változtat helyzetükön. Mondja, hogy szeretetre és részvételre szorulnak, s miközben látszólag részvétet és megértést tanúsít, hatalmat nyer gyanútlan áldozatai felett, megigézi őket, mint a kígyó a remegő madárkát. Hamarosan teljesen az ő hatalma alá kerülnek, s a szörnyű következményei ennek bűn, gyalázat, és romlás lesznek. Egyedüli biztonságunk abban rejlik, hogy megőrizzük az ősi útjelzőket.” – CH 459.

„A spiritizmus hívei talán gúnyolódva beszélnek a régi idők mágusairól, de a nagy csaló diadalmasan nevet, amikor más formában jelentkező mesterkedései előtt hódolnak.

Sokan visszariadnak attól a gondolattól, hogy spiritiszta médiumokhoz forduljanak tanácsért. Ugyanakkor a spiritizmus tetszetősebb formáinak vonzó körébe kerülnek. Másokat a Christian Science tanításai [Keresztény Tudomány – vallási jellegű gyógyító mozgalom], valamint a teozófia és más keleti vallások miszticizmusai vezetnek tévútra.

A spiritizmus szinte minden formájának apostolai azt állítják, hatalmuk van gyógyítani. Ezt a hatalmat az elektromosságnak, mágnesességnek, illetve az okkultizmusnak vagy az emberi lélekben szunnyadó erőknek tulajdonítják.” – PK 132, 133.

„Ebben a keresztény korban sokan ebből a keresztény nemzetből ahelyett, hogy az élő Istenre bíznák magukat, ördögi lelkekhez fordulnak. Az anya, aki gyermeke betegága mellett virraszt, hirtelen fölkiált: 'Nem tehetek többet! Van-e olyan orvos, aki meg tudná gyógyítani a gyermekemet?' Elmondják neki valamelyik látnok, vagy mágneses gyógyító csodálatos eseteit, s a szeretett gyermekét az illetőre bízza, olyan bizonyosan helyezve őt a Sátán kezébe, mintha csak maga a Sátán állna az anya mellett. S ezután sok esetben látszólag megtörhetetlen ördögi hatalom uralja a gyermek későbbi életét.” – 5B 193, 194.

„A varázslás hatalma alatt vannak mindazok, akik közismert tévedésekben hisznek vagy azokat alkalmazzák.” – ST 1882. május 18.

4. PÁL JERUZSÁLEMBE MEGY

- a. Jóllehet Pál mindig szeme előtt tartotta azt a célt, hogy elmegy Jeruzsálembe azért, hogy eloszlassa a zsidó nemzettársai előítéletét, mire figyelmeztették őt a testvérek? [Apcs 21:3, 4](#). Miért ment ő mégis előre, a célja felé? [Apcs 21:5](#); [2Kor 5:7](#).
-

„A Szentlélek megjelentette [ennek a néhány tírusi tanítványnak] a veszélyeket, amelyek Pálra vártak Jeruzsálemben, és azon voltak, hogy eltérítsék céljától. De ugyanaz a Lélek, mely figyelmeztette őt a megpróbáltatásokra, a bilincsekre és a bebörtönzésre, még mindig ösztönözte őt előre haladni, készen a fogságra.” – LP 203.

- b. Milyen további felvilágosítást kapott Pál Czézáreában, és miért szomorított el mindenkit Pál megindító válasza? [Apcs 21:8-15](#). Milyen kilátást ad Krisztus nekünk a vértanúsággal kapcsolatban? [Lk 12:4, 5](#).
-

„Az apostol mélyen megindult szeretetett testvérei könyörgésére. A józan gondolkodás elegendő okot adott volna arra, hogy az apostol feladja oklannak látszót tervét. Mégis úgy vélte, hogy meghajol Isten akarata előtt, és nem változtatja meg útirányát a barátai kérésére, de még a próféta figyelmeztetésére sem. Nem akart letérni se jobbra, se balra a kötelesség ösvényéről. Követni akarta Krisztust, ha kell, még a börtönbe és a halálba is. Könnyei nem csak sajátmagáért, de a vele együtt érző testvéreiért is folytak, kiknek az ő elhatározása nagy szomorúságot okozott.” – LP 205.

- c. Mit eredményezett Pál megérkezése Jeruzsálembe? [Apcs 21:17, 18](#).
-

„Ez alkalommal Pál és kísérői átnyújtották a jeruzsálemi mű vezetőinek az adományokat, amelyeket a pogányok közül megtért keresztények küldtek a zsidó testvérek között lévő szegények támogatására. Ezen összegek begyűjtése az apostolnak és munkatársainak sok idejébe, aggodalmába és fáradtságos munkájába került. Az összeg, melynek nagysága jóval felülmúlta a jeruzsálemi vének várákozásait, a pogány hívők sok áldozatáról, sőt nagy nélkülözéseiről tanúskodott...

Azonban Pál és társai is világosan látták, hogy éppen hallgatóságuk között, akik előtt most állottak, voltak többen, akik nem tudták értékelni a testvéri szeretet e lelkületét, mely ezeket az adományokat megérlette.” – AT 272.

5. VESZÉLYNEK KITÉVE

a. Mutasd be a jeruzsálemi vének emberi logikára épülő, balga és felesleges tanácsát, amely felfedte indítékaikat Pállal szemben! Apcs 21:19-25.

„Az atyafiak abban reménykedtek, hogy Pál, amennyiben ezen rendelkezésnek aláveti magát, ezzel a róla elterjesztett hamis híreket egészen biztosan megcáfolja. Biztosították azonkívül, hogy a határozat, melyet annak idején a nagytanácson a megtért pogányokra és a ceremoniális törvényre vonatkozólag hoztak, még most is érvényben van. Ezzel a határozattal azonban az a tanács, amelyet most adtak neki, nem volt összeegyeztethető. Ezt az előterjesztést nem Isten Lelke sugalmazta. Ez a gyávaság gyümölcse volt.” – AT 276.

b. Mit tett Pál a vének tanácsára? Apcs 21:26. Miért egyezett bele, hogy megteszi e cselekményt? 1Kor 9:22, 23.

„Pál belátta, hogy mindaddig, míg a jeruzsálemi gyülekezet vezető tagjai közül sokan előítéllettel viseltetnek iránta, állandóan arra fognak törekedni, hogy befolyását aláássák. Úgy érezte, hogy ha valamilyen elfogadható engedménnyel megnyerheti őket az igazságnak, bizonyára sok akadályt háríthat el az evangélium győzelmi útjából. Isten azonban nem hatalmazta fel, hogy olyan nagy engedményeket tegyen, mint amennyit kívántak tőle.

Ha azonban gondolunk az apostol forró vágyára, hogy hittestvéreivel egyetértésben éljen; ha tekintetbe vesszük gyengédségét a hitben gyengék iránt; ha meggondoljuk tiszteletét az apostolok iránt, akik Krisztussal együtt jártak – különösen Jakab, az Úr fivére iránt – továbbá elhatározását, hogy tőle telhetőleg mindenkinek mindene legyen – alapelvének feladása nélkül – ha ezt mind megfontoljuk, kevésbé meglepő lesz számunkra, hogy nem maradt meg szilárdan és határozottan saját útján, melyet eddig követett.” – AT 278.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Milyen körülmények között vitt végbe Isten rendkívüli csodákat?
2. Mi az a sok „varázslatos könyv”, amit azonnal el kell égetni?
3. A spiritizmus milyen formáinak eshetünk zsákmányául?
4. Miért ment Pál Jeruzsálembe?
5. Milyen figyelmeztetést szívleljünk meg Pál jeruzsálemi esetéből?

AZ IGAZSÁGÉRT ELÍTÉLVE

„Ne örülj, én ellenségem! Elestem ugyan, de felkelek, mert ha még a sötétségben ülnék is, az Úr az én világosságom” (Mik 7:8).

„Ha egy futó felvillanást megérsz a menny igazságából, ne fordulj el attól! Ne légy engedetlen a mennyei látás iránt! Járj azon világosságban, amit kaptál, s ösvényed mindig fényesebb és fényesebb lesz. A Golgotáról sugárzó fényben meg fogod látni a bűn mélyreható voltát, és meglátod azt is, hogy Isten meg akar menteni a bűntől és hatalma is van hozzá.” – ST 1903. május 27.

Javasolt olvasmány: *Apostolok Története, 278-287. (Pál a fogoly)*

Vasárnap

augusztus 25.

1. PÁL SZENVED, MINT MESTERE

a. Milyen veszélynek tette ki Pál magát akkor, amikor Krisztus nemzetközileg ismert szószólójaként belépett a templom belső udvarába? Apcs 21:27, 28.

„Akik Pálnak ezt a lépést [a rituális megtisztulást] tanácsolták, nem gondolták meg, hogy milyen nagy veszélynek teszik ki. Az év ezen szakában különböző országokból igen sokan jöttek fel Jeruzsálembe, az ájtatosságokra. Mivel Pál, Istentől kapott megbízatása folytán eljuttatta az evangéliumot a pogányoknak, meglátogatta a világ legnagyobb városait; az ünnep résztvevői közül ezren és ezren, kik más országokból érkeztek Jeruzsálembe, igen jól ismerték őt. Voltak közöttük sokan, kik keserű gyűlölettel viseltettek Pál iránt; belépése tehát a templomba nyilvános alkalommal, életveszélyt jelentett számára.” – AT 278.

b. Milyen hamis váddal vádolták meg a zsidók Pált, amint a templom belső udvarában erőszakosan megragadták őt? Apcs 21:29.

c. Milyen zavar keletkezett ezután? Apcs 21:30-36. Mire emlékeztet bennünket ez az egész jelenet? Mk 15:12-14.

2. ISTEN MEGŐRZI SZOLGÁJÁT

- a. Milyen kéressel fordult Pál (görög nyelven) az ő letartóztatójához? Apcs 21:37. Kivel tévesztette össze az ezredes Pált, és miért teljesítette azonnal Pál következő kérését? Apcs 21:38-40. Mire tanít bennünket, ahogyan Pál mindig a bizonyágtevés lehetőségét kereste? 2Tim 4:2.
-
-
-

„Ne vegyülj össze a világgal önszántadból, de ha van figyelmeztető üzeneted, felhívásod, kérésed, ne félj elmondani ezt! Ne veszíts el egy lehetőséget sem, hogy bizonyágot tegyél Krisztusról! Ő minden kegyelem forrása, s Ő fogja küldeni népének az értékes arany olajat, mely képesíteni fogja őket, hogy bátran tanúskodjanak érte. Amint odaszenteljük magunkat Istennek, a Szentlélek adni fog részünkre szent olajat, hogy lámpásaink fényesen ragyoghassanak!” – RH 1899. május 16.

- b. Miért fogadták viszonylag kedvezően a zsidók, amikor saját nyelvükön kezdett beszélni hozzájuk Pál? Apcs 22:1-5. Miért tudta Pál folytatni az ő bizonyágtevését egy bizonyos pontig, amikor a zsidók nem tudták tovább elviselni a mondanivalóját? Apcs 22:6-22.
-
-
-

„Ha [Pál] kísérletet tett volna, hogy ellenfeleivel vitába bocsátkozzék, bizonyára konokul tiltakoznak, hogy meghallgassák. Azonban tapasztalatát, élményeit olyan meggyőző erővel beszélte el, hogy szívüket pillanatnyilag meglágyította és fogékonyá tette.

Igyekezett velük megértetni, hogy munkálkodását a pogányok között nem a saját elhatározásából kezdte meg. Vágya inkább az volt, hogy népe között munkálkodjék, de éppen itt, ebben a templomban Isten szent látomásban beszélt hozzá és utasította, hogy 'én téged messze küldelek a pogányok közé' (Apcs 22:21).

Eddig a nép fokozott figyelemmel hallgatta; azonban, amikor története azon pontjához ért, hogy ő Krisztus kiválasztott követe a pogányokhoz, a nép dühe újból fellángolt. Ahhoz szoktak, hogy magukat tekintsék csupán az egyetlen, Isten által választott népnek, s nem akarták megengedni, hogy a megvetett pogányok is osztozzanak azokban a kiváltságokban, amelyeket olyan sokáig kizárólagosan a magukénak tekintettek.” – AT 281.

3. A FŐTANÁCS ELŐTT

a. Mivel az ezredes a héber nyelvet nem értette meg, milyen intézkedést foganatosított az ő foglya ellen, ami kizárólag a tömeg haragja miatt volt? Apcs 22:23, 24. Pál hogyan háritotta el a megkorbácsolására való előkészületeket, és hogyan változtatta meg az ezredes a szándékát? Apcs 22:25-30.

b. Mennyire volt valós esélye Pálnak arra, hogy megfelelő bizonyóságot tegyen a zsidó főtanács előtt? Apcs 23:1-5. Látva a reménytelen helyzetet, milyen okos lépést tett Pál – és miért éppen egy pogány főtisztviselőt használt fel Isten, hogy megvédje az ő szolgáját? Apcs 23:6-10. Mit juttat eszünkbe ez a tapasztalat?

„Sátán elszántan igyekezett az isteni fényt kioltani a földön, és minden ravaszságát latba vetette, hogy megölje az Üdvözítőt. De az, Aki sohasem alszik, és sohasem szunnyad el, örködött szeretett Fia fölött. Ő, Aki mannat hullatott a mennyből Izraelnek, és táplálta Illést az éhség idején, pogány földön biztosított menedéket Mária és a gyermek Jézus számára.” – JÉ 45.

c. Milyen célkitűzésünk legyen, ha figyelembe vesszük Pál próbáit, ahogyan szavaival bemutatja azokat? 2Kor 4:17, 18.

„Ez a földi élet a legjobb esetben is a keresztény téli évszaka, és a hideg téli szélviharoké – a csalódásoké, veszteségeké, fájdalmaké, s a szenvedéseké – ezekből sokszor kivesszük itt a részünket; de reményeink szerint majd eljutunk a keresztény nyárba is, amikor megváltozik az időjárás, magunk mögött hagyjuk a téli szélviharokat, s eljutunk azon hajlékokba, amiket készíteni ment Jézus azoknak, akik szeretik Őt...

Amikor a mi körülményeinket szembeállítjuk Pál apostolével, akkor érezzük magunkat állandóan megfeddve a legkisebb zúgolódás és panasz miatt is! Csak nagyon kevésbé ismerjük a Krisztusért eltúrt önmegtágadást, üldöztetést és fájdalmat. Ezen a földön a próbaidőnket töltjük, vizsgáznunk kell, és meg kell próbáltatnunk.” – RH 1878. november 7.

4. VILÁGOSSÁG A SÖTÉTSÉGBEN

a. Amikor Pál egyedül volt az éjszakában, a honfitársai által megszegyenítve, kegyetlenül üldözötve Üdvözítőjéért, akkor hogyan emlékezett meg Isten órála? Apcs 23:11.

„Később, amidőn Pál e nap szomorú tapasztalatai fölött elmélkedett, [amikor a farizeusok, a sadduceusok és a sokaság megoszlottak], egész valóját félelem hatotta át, hogy eljárása nem tetszhetett Istennek. Vajon hibát követett-e el azzal, hogy meglátogatta Jeruzsálemet? Az a sóvárgása, hogy egyetértésben éljen hittestvéreivel, vezetett hát ilyen szerencsétlenségre?

Az az álláspont, amelyet a zsidók, mint Isten hitvalló népe a hitetlen világgal szemben elfoglalt, az apostolnak kimondhatatlan lelki gyötrelmet okozott. Mit gondolhattak most ezek a pogány tisztviselők róluk? (A zsidók állítják, hogy Jehovát imádják, és szent hivatalt töltenek be, mégis vak, éketlen gyűlölet uralja őket. Sőt, még testvérüket is képesek meggyilkolni, ha a hit kérdésében más véleményre merészkedik. Még azt sem szégyenlik, hogy szent, ünnepélyes tanácsülésük veszekedésbe és vad zűrzavarba fulladt! Pál úgy érezte, hogy Isten nevét gyalázták meg a pogányok előtt!

Most pedig börtönben senyved. Nagyon jól tudta, hogy ellenségei, eszeveszett gyűlöletükben, rosszindulatukban megragadnak mindent, hogy halálra adják. Lehetséges-e, hogy a gyülekezetek között végzett munkáját befejezte? És most ragadozó farkasok törnek be oda? Pál nagyon szíven viselte Krisztus ügyét és mélységes aggodalommal gondolt azokra a veszélyekre, melyeknek az elszórt gyülekezetek áldozatul eshetnek, ha olyan férfiak üldözik, mint akikkel éppen ma állott szemben a Főtanácsban. Bánatában, csüggedtségében sírt és imádkozott.

Az Úr azonban ebben a sötét órában sem feledkezett meg hűséges szolgájáról. Amiképpen megőrizte ott a templom udvarában a vérengző tömeggel szemben, és amiként vele volt a Főtanács előtt, úgy most a várban is örködött felette. Az apostol bensőséges imáját, melyben Isten vezetéséért könyörgött, meghallgatta, és kinyilatkoztatta magát hűséges tanúja előtt: 'A következő éjszakán pedig melléállván néki az Úr, monda: Bízzál Pál! Mert miképpen bizonysgot tettél az én felőlem való dolgokról Jeruzsálemben, azonképpen kell néked Rómában is bizonysgot tenned' (Apcs 23:11)." – AT 283.

b. Mit értett meg Pál ebben a pillanatban? Zsolt 63:6-10; 5Móz 31:6.

5. FÉNYSUGARAK A PRÓBÁBAN

- a. Milyen bölcs alapelvek és ígéretet hangoznak át a korszakokon, ha a Pál apostoléhoz hasonlóan nehéz, megpróbáló, szenvedést okozó helyzetekbe kerülünk? [Mik 7:7, 8](#); [2Kor 4:8-10](#).
-
-

„Ha a gyülekezet vezetői Pál iránti elkeseredett érzelmeiket legyőzték volna és elfogadják őt, mint Isten elhívott szolgáját, aki az evangéliumot a pogányoknak hirdeti, az Úr bizonyára megtartotta volna őt számukra. Isten nem rendelte el, hogy Pál működése oly gyorsan bevégeződjék; de csodát sem tett azon körülmények sorozatának megváltoztatására, melyet a jeruzsálemi gyülekezet vezetőinek magartartása idézett elő.” – AT 287.

- b. Mialatt Pál a börtönben volt, milyen különös fogadalmat tettek a zsidók, milyen eszközökről gondoskodott az Úr, hogy értesüljön az ezredes, és milyen intézkedést hozott Pál érdekében? [Apcs 23:12-30](#). Hogyan tekinti az Úr az ilyen böjtöt? [Ésa 58:2-5](#).
-
-

- c. Mit tettek a vitézek Pállal, és mit döntött róla a helytartó? [Apcs 23:31-35](#). Hogyan jövedelte meg Krisztus, hogy ez fog történni az Ő követőivel – és miért tudott Pál úgy tekinteni erre a megpróbáltatásra, mint kiváltságra? [Lk 21:12](#); [Zsolt 119:46](#); [Péld 22:29](#).
-
-

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan kerülhetjük el azt a fajta helyzetet, amibe Pál került a templomban?
2. Mi volt Pál legfőbb célja ebben a válságban?
3. Hogyan írja le az apostol az ő kilátásait a nagy megpróbáltatás közepette?
4. Az éjszakában hogyan árasztotta Krisztus az Ő kegyelmét bajba jutott szolgálójára?
5. Milyen alapelveket tanulhattunk meg e fejezetben Pál tapasztalatából?

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS Imaház és Központ részére Kigaliban, Ruandában

2013. szeptember 7.
szombat

Ruanda egy kis ország Közép-Afrikában. Területe 26 338 km², s határos Ugandával, Tanzániával, Burundival, és a Kongói Demokratikus Köztársasággal. Lakosságának 56, 5%-a Római Katolikus, 37,1 %-a Protestáns, melyből 11,1% Hetednapi Adventista, 4,6%-a Muszlim, és 1,8% az, akik nem tartoznak egyik valláshoz sem.

Az európai befolyás egy kiterjedt felfedezéssel kezdődött, melyben élen járt Németország 1894-ben. Németország ezen időben támogatta a társadalmi szervezeteket, beleértve a tutsi nyelvet. Az első világháborút követően Ruandát Belgium gyarmatosította. Úgy a németek, mint a belgák a tutsi nemzetiségnek adtak előnyt, tekintettel arra, hogy a hutu és tutsi két különböző nemzetiség, s nem két osztály. Ez a fajta politika vezetett nyugtalanságra, és végül a tutsik elleni felkelésre. Ruanda 1962-ben lett független, s a sorozatos erőszak az 1990-es években polgárháborúhoz vezetett, s 1994-ben tömegmészárláshoz, amikor több mint egymillió tutsit és kevesebb hutut öltek meg. Több mint két millióan menekültek el, legtöbbször a Kongói Demokratikus Köztársaságba.

E zavaros események ellenére a reformáció üzenete elérte 2003-ban Ruandát, Isten dicsőségére. A ruandai misszionáriusok most már a szomszédos országokban terjesztik az evangélium üzenetét, Burundiban, Ugandában, Dél és Észak Kivu tartományokban, a Kongói Demokratikus Köztársaságban. Taglétszámunk ma elérte az 1 017 főt, s ebből 70 testvérünk él Kigaliban, Ruanda fővárosában. Az 1994-es tömegmészárlás miatt gyülekezetünkben sok az özvegy és az árva. Kigaliban még nincs imaházunk az istentiszteleti szolgálatokra. Olykor nehéz találni megfelelő helyet az istentiszteleti szolgálatok számára, így a hívők magánházakban gyűlnek össze szombatonként. Bár ilyen körülmények között vagyunk, szeretnénk köszönetet mondani az Ausztráliában és az USA-ban élő testvéreinknek és testvérnőinknek a segítségért, melyet Isten művének támogatására adtak.

Most az a tervünk, hogy szeretnénk építeni egy imaházat és központot Kigaliban. Ezért felhívással fordulunk szerte a világon élő testvéreinkhez és testvérnőinkhez, hogy adakozzanak bőkezűen és így segítsenek rajtunk, hogy tervünket megvalósíthassuk. Előre is köszönjük a ti nagylelkű adományaitokat. Adományaitok jó illatként szolgálnak minden hívő részére ezen országban.

Testvéreitek és testvérnőitek Ruandából

PRÓBA CZÉZÁREÁBAN

„Ebben gyakorlom pedig magamat, hogy botránkozás nélkül való lelkiismeretem legyen az Isten és emberek előtt mindenkor” (Apcs 24:16).

„Az Úr hírnökeinek egyikeként Isten Igéje igazságának megerősítésére [Pál] tudta, hogy mi az igazság. A megszentelt lelkiismeret bátorságával dicsekedett ezen ismeretben.” – TII 184.

Javasolt olvasmány: *Apostolok Története*, 288-303. (Tárgyalás Czézáréában, Pál a császár ítélőszékéhez fellebbez, „Majdnem ráveszel engem...”)

Vasárnap

szeptember 1.

1. FÉLIX ELŐTT ÁLLVA

a. **Ki volt Pál vádlója? Hogyan hízelgett és hazudott, hogy elérje célját? Apcs 24:1-9.**

b. **Mit mond a zsoltáríró a hízelgésről? Zsolt 5:9, 10.**

c. **Ezzel ellentétben mi jellemezte Pál védekezését, és hogyan tükrözi vissza ez Pál saját tanácsát, amit az ő nyájának adott? Apcs 24:10-21; Rm 12:17, 18.**

„Félixnek elegendő éleslátása volt, hogy az apostol vádolóinak lelkületét és jellemét áttekintse, felismerje. Tudta, hogy mi készítette őket [a zsidókat és az ő ügyvédjüket, Tertullust] hízelgésre és látta azt is, hogy Pál elleni vádjait nem tudják bizonyítani, alátámasztani. A vádlotthoz fordulva tehát, felszólította, hogy adja elő védekezését. Pál egyetlen szót sem vesztegetett udvarias bókokra, csupán egyszerűen kijelentette, hogy örömmel védekezik előtte, mivel már Félix régóta tisztartója az országnak és így jól érti a zsidó törvényeket, és szokásokat. Az ellene felhozott vádakra nézve világosan kimutatta, hogy egyetlen igy sem állja meg helyét.” – AT 289.

2. EGY ESÉLY ELNYERÉSE

a. **Pál bizonyágtevéására alapozva mit értett meg Félix helytartó, és hogyan határozott? Apcs 24:22, 23.**

b. **Hogyan indította a Szentlélek mélyebb lelki érdeklődésre Félix helytartónak és az ő második feleségének, Drusillának a szívét is? Apcs 24:24.**

„Félix jellemét jól példázza a féktelen buja szenvedélyek kielégítése, s ennek betetőzése volt a Drusillával való kapcsolata. Simon mágus, a ciprusi varázsló megtévesztő mesterkedései segítségével Félix rábírta Drusilla hercegnőt, hogy hagyja el az első férjét, és legyen az ő felesége. Drusilla fiatal volt és szép, s azon kívül még zsidó is. Odaadóan ragaszkodott férjéhez, aki nagy áldozatot hozott azért, hogy elnyerje Drusilla kezét. Kevés volt valóban, ami arra készthette volna, hogy legyőzze a legerősebb előítéletét (Félixszel szemben), s így maga ellen ingerelje nemzete utálatát, csakhogy házasságtörő viszonya legyen e kegyetlen idősebb erkölcstelen férfival. Így a varázsló sátáni mesterkedése által sikeres volt a csábítás, és Félix elérte a célját.” – LP 235, 236.

c. **Mit vegyünk nagyon mélyen fontolóra, látva Isten komoly vágyát Félix és Drusilla (megtérése) érdekében? 2Pt 3:9.**

„Mennyire sértő az, midőn sokan, becsapva a Sátán kísértései által, visszaélve kiváltságaikkal Jézus ajánlatát visszautasítják, s nem készek elfogadni az irántuk való szerető érdeklődését!” – UL 244.

„Testvérem és testvérnőm! Jézus hív benneteket, hogy váljatok az Élő Szőlő szőlővesszőjévé! Hív benneteket, hogy lépjete Vele kapcsolatba, hogy az Ő erejében megtarthassátok parancsolatait. Megpróbáltátok elszakítani magatokat Tőle, de ez nem sikerült. Isten szeret benneteket, s azt akarja, hogy üljete a lábainál, és tanuljatek tőle. Krisztusban kiábrázolódik a világ felé az Ő megbocsátó jóindulata, részvéte, könyörülete és hosszútűrése. Ha Krisztus ki nem fizette volna értünk a váltságdíjat, akkor nem kaptunk volna próba-időt arra, hogy az Isten parancsolatai iránti engedelmes jellemet kifejleszthessük. Ne okozzatek csalódást Krisztusnak azáltal, hogy megátalkodottatek, és hitetlenek vagytok! Értékeljete Isten ajándékait, melyet az embernek adott! Mutassátok meg, hogy tisztában vagytok vele, mit jelent részetekre a próbaidő! Ez életet vagy halált jelent mindannyiunk számára! Mindennapi magatartásunkkal döntjete el örök sorsunkat! – RH 1897. január 26.

3. BIZONYSÁGTEVÉS A HELYTARTÓNAK

a. Milyen üzenetet vitt Pál Félixnek és Drusillának, e feslett életű házaspárnak, és hogyan fogadták ők az üzenetet? Apcs 24:25; Préd 12:1.

„Pál úgy tekintette ezt [a személyes beszélgetést Félixszel és Drusillával], mint Isten adta alkalmat, amelyet hűségesen ki is használt. Noha jól tudta, hogy aki előtt áll, halálra ítélni, vagy szabadságát adhatja vissza, mégsem hízelt neki, sem nem hódolt előtte. Tudta, hogy szavai az élet, vagy a halál illata lesznek számukra; ezért minden önző megfontolást, gondolatot félre téve, csak figyelmeztetni akarta őket a reájuk váró veszélyre.

Az evangéliumi üzenet nem ismeri a semlegességet. Mindenki állást foglal vagy mellette vagy ellene. Ha nem fogadják el, és nem engedelmességek tanításainak, akkor annak ellenségei. Nem kivételezik egyes személyekkel, ranggal vagy körülményekkel.” – LP 240.

„Az apostol komolyan, nyíltan és őszintén beszélt; szavaiból meggyőződése ereje áradt. Klaudius Lysias, Félixhez intézett levelében hasonló bizonyosságot tett az apostol viselkedéséről... Azonban Félix nem ismert magasabb indítóokot, mint: az önérdet. Dicséret és előmenetel iránti vágy képezte egyetlen életcélját. Attól való félelme, hogy a zsidókat megbántja, tartotta vissza, hogy igazságot szolgáltatson Pálnak, kinek ártatlanságáról teljesen meg volt győződve.” – AT 290, 291.

b. Miért csökkent a helytartó érdeklődése Pál iránt, és miért utasította el az apostol Félix ajánlatát? Apcs 24:26, 27; Ésa 33:14-16.

„Két évig szünetelt minden eljárás Pál ellen; mindezek ellenére továbbra is fogoly maradt. Félix többször meglátogatta, és figyelmesen hallgatta szavait. Látszólagos barátságának indítóoka azonban a nyereségvágy volt. Bizalmasan közölte, hogy Pál, nagyobb összeg lefizetése ellenében visszanyerheti szabadságát. Az apostol azonban nemesebb jellemű volt, semhogy szabadságát megvesztegetés árán vásárolja meg. Semmi rosszat sem követett el; nem akart tehát igazságtalanságot sem elkövetni, hogy szabadságát visszanyerje. Egyébként pedig túl szegény volt ahhoz, hogy ilyen magas váltásdíjat fizessen, még ha akart volna is. Azt pedig még kevésbé óhajtotta, hogy saját érdekében a megtért hívek részvétét és segítségét igényelje. Végül pedig érezte, hogy élete Isten kezében van; nem akarta tehát Isten terveit keresztelni.” – AT 294, 295.

4. PÁLT A KIRÁLY ELÉ ÁLLÍJTÁK

a. Mit indítványoztak a zsidók Porcius Festusnak, az új helytartónak, és mi volt az eredmény? Apcs 25:1-12. Ismertesd a Festus helytartó és Agrippa király közötti beszélgetést! Apcs 25:13-22.

b. Mit kell tanulnunk Páltól abban, hogy megkísérelte a legjobbat nyújtani, amikor erre lehetőséget kapott? Apcs 26:1-23.

„Festus helytartó meg akarta tisztelni vendégeit, ezért igyekezett ezt az alkalmat külsőségeiben is hatásossá tenni. Mind ő, mind a látogatói pompás ruhákat viseltek, a katonák kardjai, parancsnokaik csillogó fegyverzete, pompássá emelte ezt a látványt.

Ott állt Pál ezen összegyűlt tömeg előtt, még mindig bilincsekben. Mily nagy ellentét! Agrippa és Bernicé, a hatalom és rang birtokosaiként az egész világ hódolata övezte őket. Mégis hiányoztak belőlük azok a jellemvonások, amit Isten nagyra becsül. Áthágták törvényét, s romlottak voltak úgy szívükben, mint életükben. Cselekedeteiktől undorodott a menny.

Az idős fogoly megjelenése, ahogy hozzá volt láncolva az őrző katonához, semmit sem mutatott, ami a világot hódolatra készítette volna. Az egész menny érdeklődéssel fordult ezen férfi felé, aki látszólag barátok, vagyon és rang nélkül, fogoly volt az Isten Fiába vetett hitéért. Angyalok voltak mellette. Ha ezen fénylő hírnökök egyikének dicsősége csak felvillant volna, akkor a látványos királyi pompa elfakul, megsemmisül, a királyok és udvaroncok mind a földre esnek, mint egykoron a római örök Krisztus sírjánál...

Az apostolt nem zavarta meg a pompás látvány, sem hallgatói magas rangja, mert tudta, hogy a világi gazdagságnak és hatalomnak nagyon kevés az értéke. A földi pompa és hatalom egy pillanatra sem vette el a bátorságát, sem az önuralmát.” – RH 1911. november 6.

„Senki sem tudhatja, hogy hol és miként kell majd szolgálnia Isten ügyét, és hirdetni üzenetét. Csak mennyei Atyánk látja egyedül, hogy mivé tudja formálni az embert. Olyan lehetőségek állnak előttünk, amelyeket erőtlen hitünkkel nem látunk meg. Olyan képzeteknek kell lennünk, hogy ha szükséges, az Ige igazságait a legnagyobb földi méltóságok előtt is Isten nevével megdicsőítve képviselhesük. Egyetlen olyan lehetőséget se szalasszunk el, amikor értelmünket alkalmasabbá tehetjük Isten szolgálatára.” – KP 229.

5. PÁL A CSÁSZÁRHOZ FELLEBBEZ

a. Hogyan különbözött Agrippa válasza Festusétól? Apcs 26:24-28.

„Festus, Agrippa és Bernicé igazságos ítélet alapján hordhették volna azokat a bilincseket, amelyeket az apostolra vertek. Valamennyien súlyos bűnököt követtek el. Ezek a törvénytíprók ezen a napon hallottak Krisztus engesztelő áldozatáról, melyet Isten nekik is felkínált. Egyik közülük majdnem hajlott arra, hogy elfogadja a felkínált kegyelmet és bűnbocsánatot. Azonban Agrippa is elvetette a felajánlott irgalmat és vonakodott a megfeszített Megváltó keresztjét elfogadni.” – AT 303.

b. Hogyan végződött a kihallgatás? Apcs 26:29-32. Ezen bizonyágtevés a pogány uralkodók előtt, milyen tekintetben volt egy könnyebb megpróbáltatás, azokhoz képest, mint amikkel már szembesült Pál, vagy Isten bármely szolgálja is? Ez 2:3-7; Jer 1:17.

c. Milyen sorsa lett végül Félix helytartónak?

„Végül Félixet a zsidók ellen elkövetett durva sérelmekért [mivel igazságtalanul és kegyetlenül bánt velük] Rómába idézték, hogy tisztázza magát a zsidók vádjai alól. Jól tudta, hogy az ő kegyetlen és elnyomó magatartása bőséges okot szolgáltat a zsidóknak a panaszra, de még mindig abban reménykedett, hogy majd kiengeszteli őket. Bár őszintén tisztelte Pált, de úgy döntött, hogy mégis fogságban tartja, hogy a Pált gyűlölő zsidóknak kedvezzen. De minden igyekezete hiábavaló volt, bár megmenekült a halálbüntetéstől, de megfosztották hivatalától, és a bectelen úton szerzett vagyonának nagy részétől is. Felesége Drusilla, aki ugyancsak bűnrészes volt, később a Vezúv vulkánkitörésekor halt meg (Pompeiben) egyetlen fiukkal együtt. Félix életének végső napjaiban elvesztett lett, s hírneve az ismeretlenség homályába veszett.” – LP 246.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Milyen különbség van a rang iránti tisztelet és hízélgés között?
2. Hogyan kerülhetjük el azt a csapdát, ami Félixet arra készítette, hogy ne fogadja el Pál felhívását?
3. Miért bánt Félix Pállal úgy, ahogy bánt – hol kedvezően, hol nem?
4. Ismertesd azt, ahogyan Isten látta az Agrippa király és Pál közötti különbséget!
5. Hogyan kerülhetünk abba a veszélybe, hogy megismételjük Félix és Agrippa hibáját?

RÓMA FELÉ HAJÓZVA

„Mert ez éjjel mellém állta egy angyala az Istennek, akié vagyok, akinek szolgálok is, ezt mondván: Ne félj Pál! A császár elé kell néked állanod. És ímé az Isten ajándékba adta néked mindazokat, kik te veled hajóznak” (Apcs 27:23, 24).

„Pált mennyei légkör övezte. Aki csak érintkezett vele, megérezte a Krisztussal való közösségének hatását.” – RC 360.

Javasolt olvasmány: Apostolok Története, 304-309. (Róma felé – A hajótörés)

Vasárnap

szeptember 8.

1. A TÖRTÉNELEM MEGISMÉTLŐDIK

a. Hogyan fog Pál tapasztalata hamarosan megismétlődni? Mt 10:31-33.

„A zsidó vallási gyűlölet és az önigazságosság kényszerítette Isten szolgáját (Pált) arra, hogy újra a pogány uralkodónál [a császárnál] találjon menedéket... Napjainkban Isten népe ugyanezzel a lelkülettel fog találkozni. A nagy válságban, melyen hamarosan át kell menniük, jobban megértik majd Pál tapasztalatát. Krisztus hitvalló követői között ugyanaz a büszkeség, formalizmus, elbizakodottság, gőg, önzés és elnyomó zsarnok lelkület létezik, mint a zsidó nemzetben. Mielőtt a küzdelem bevégeződné, és elnyernék a győzelmet, mint népek hasonló tapasztalatokon kell átmennünk, mint Pálnak. A szív ugyanazon keménységével kell találkozunk, ugyanazzal a kegyetlen szándékkal, ugyanazzal az engesztelhetetlen gyűlölettel.

E emberek, akik Krisztus képviselőjének mondják magukat, hasonlóan kezelik majd a dolgokat, mint ahogyan a papok és uralkodók Pál esetében. Mindazoknak, akik félelem nélkül lelkiismeretük szava szerint akarnak szolgálni Istennek, bátorságra, határozottságra, Istennek és az ő Igéjének ismeretére lesz szükségük, hogy megállhassanak azon gonosz napokban...

Isten azt akarja, hogy népe mielőbb felkészüljön az eljövendő válságra. Akár felkészültünk, akár nem, a válsággal mindannyiunknak szembe kell néznünk. És csak azok fognak megállni a megpróbáltatás és megkísértés időszakában, akik életükben teljes mértékben elérték az isteni színvonalat.” – LP 250-252.

2. AZ APOSTOL – EGY NAGY KINCS

- a. **Mennyire volt jóindulatú Julius százados Pállal, aki hallotta az apostol Agrippa király előtt tett bizonyágtételét? Kihez volt láncolva Pál? [Apcs 27:1-3](#).**
-

„A hajóút, amely a megszokottól most veszélyesebb és megpróbálóbóbb volt, az apostol számára fogolyként kettőzött terhet jelentett. A római katonák saját életükkel feleltek a rájuk bízott foglyokért, ezért a fogoly jobb csuklóját a katona bal csuklójához szokták láncolni, és így egymást felváltva segítették a mozgásban is. Azon túl, hogy az apostol nem tudott szabad mozogni, ez még azt is jelentette, hogy állandóan és szorosan össze volt kötve egy olyan emberrel, aki a legkellemetlenebb és legundorítóbb viselkedésű volt, aki nem csak műveletlen és faragatlan volt, hanem durva és lealjasító hatással volt környezetére is. Ez a szokás a hajón kevésbé érvényesült, mint amikor a foglyok a parton voltak. De egy körülmény nagyban megkönnyítette az apostol súlyos nehézségeit. Engedélyt kapott arra, hogy az ő testvérei Lukács és Aristhárkus elkísérjék. A Kolossébeliekhez írt levelében úgy beszél Aristhárkusról, mint az ő ’fogolytársáról’ (Kol 4:10). De ez az ő választása volt, mert Aristhárkus annyira szerette Pált, hogy osztozott Pál rabságában, és szolgált Pálnak az ő nyomorúságos helyzetében.” – LP 262.

- b. **Mivel elmúlt a biztonságos hajózás időszaka Júdeában, mit tanácsolt Pál, mint fogoly, a hajósoknak? [Apcs 27:4-10](#). Hogyan döntött a százados mégis? Miért lett volna jobb, ha ők mindannyian Pál tanácsára hallgattak volna? [Apcs 27:11-20](#).**
-

- c. **Annak ellenére, hogy a tengerészek rosszul döntöttek, milyen vigasztalást kaptak Pálon keresztül Isten kegyelméből? [Apcs 27:21-26](#). Milyen nehézséggel szembesültek a tengerészek, miután tizennégy napig nem ettek a viharral való állandó küzdelem miatt? [Apcs 27:27-29](#).**
-

„Pál nem félt, úgy érezte, biztonságban lesz, és nem fogják elnyelni a haragos hullámok. Isten meg fogja őrizni életét, hogy bizonyosságot tegyen Rómában az igazságról. Mélységes részvétet érzett a körülötte lévő szegény lelkek iránt.” – LP 266.

3. MEGMENTŐ BEFOLYÁS

- a. **Milyen önző szándéka volt a tengerészeknek, és az éber Pál mire figyelmeztette őrzőit a tengerészek gonosz tervével kapcsolatban? Apcs 27:30, 31.**
-
-

„Végül az esőn és viharon keresztül egy halvány fénysugár világította meg a megviselt és elcsigázott arcokat. Lassan egy viharos part körvonalai ködlöttek fel előttük, de a táj egészen ismeretlen, és barátságtalan volt. Az önző pogány hajósok elhatározták, hogy kioldoznak egy csónakot, amelyet csak nagy nehézséggel tudtak felhúzni a fedélzetre, és elmenekülnek a hajóról, ott hagyják az utasokat. Azon ürügy alatt, mintha valami többet tudnának még tenni hogy megmeneküljön a hajó, kezdték leereszteni a csónakot. Ha ez sikerült is volna nekik, akkor csónakuk darabokra hullik a sziklákon, miközben a süllyedő hajó szintén elvész, mert nincs hozzáértő, aki irányítsa.

Ekkor Pál felismerte az aljas tervet és megakadályozta a veszedelmes dolgot. Szokásos bátorságával és tettekérségével így szólt a századoshoz, és a katonához: 'Ha ezek a hajóban nem maradnak, ti meg nem szabadulhattok' (Apcs 27:31)." – LP 267, 268.

- b. **A dologba beleegyezve, mit tettek a katonák? Apcs 27:32**
-
-

„Az apostol Istenbe vetett hite nem ingadozott; nem volt kétséges előtte, hogy életben marad, de a hajó többi utasára vonatkozó biztos ígéret az ő kötelességük teljesítésétől függött. A vitézek – hallva Pál szavait – azonnal elvágták a mentőcsónak köteleit, s hagyták, hogy az kiessen a tengerbe." – LP 268.

- c. **Hogyan nyújtott még több vigaszt az apostol a megviselt embereknek? Apcs 27:33-38.**
-
-

„A kimerült, átázott és elcsüggedt kétszázhetvenhat tagú csapat, akik Pál nélkül teljesen kétségbeestek és reményt vesztek lettek volna, most felbátorodtak és csatlakozva az apostolhoz, tizennégy nap után először vettek táplálékot magukhoz. Ezután helyreállították a hajó egyensúlyát azzal, hogy kidobálták a rakományként szállított búzát, hisz tudták, hogy azt már képtelenség megmenteni." – LP 269.

4. HAJÓTÖRÉS MÁLTA SZIGETÉNÉL

a. Mi történt végül a foglyokkal teli hajóval, és miért? [Apcs 27:39-44.](#)

„A foglyok őrzői az életükkel voltak felelősek azért, ha valaki hiányzott a foglyok közül. Ezért a katonák azt tanácsolták, hogy öljenek meg minden foglyot. A római törvény jóváhagyta ezt a kegyetlen eljárást, s ezt azonnal végre is hajtották volna, ha nem lett volna ott Pál, akinek úgy a katonák, mint a foglyok egyaránt köszönhették az életüket. Julius százados tudta, hogy Pál eszköz volt a hajó minden utasának megmentésére, úgy érezte, hogy a leg-aljasabb hálátlanság lenne, ha megöletné Pált. Egyre jobban meggyőződött arról, hogy az Úr volt Pállal, és ezért is félt őt bántani. Megparancsolta tehát, hogy kíméljék meg a foglyok életét, s hogy akik úszni tudnak, először azok vessék magukat a tengerbe, és úszva meneküljenek ki a szárazföldre. A többiek pedig ki deszkákon, ki a hajó egyéb darabjain a tengerár segítségével meneküljön ki a partra.” – LP 269. 270.

b. Mit találtak a hajótörött utasok a szigeten? [Apcs 28:1, 2.](#)

c. Mi történt Pállal a bennszülött lakosok szeme láttára, s mit feltételeztek rögtön ezek az emberek az apostolról? [Apcs 28:3, 4.](#) Hogyan változott meg hamarosan a véleményük, látva hogy az Úr csodát tett az ő szolgájának érdekében? [Apcs 28:5, 6.](#)

„Pál volt az egyik, aki a legszorgalmasabban gyűjtötte a tűzrevalót. Amint egy kéve venyigét rakott rá a tűzre, egy mérges kígyó a kévében föl-éledt a meleg miatt, és onnan kijöve hirtelen Pál kezére ragadt. A körülötte állók rettenetesen megijedtek, és amikor láncairól látták, hogy Pál fogoly, így szóltak egymáshoz: 'Nyilván gyilkos ez az ember, kit nem hagyott élni a bosszúállás, noha a tengerből megszabadult' (Apcs 28:4). Pál pedig lerázta és bedobta az állatot a tűzbe, anélkül, hogy az árthatott volna neki. Tudva, hogy mérges kígyó, a nép azt várta, hogy Pál bármely pillanatban borzalmas kínok között fog vonaglni és összerogyni. De hogy ez a rettenetes következmény nem történt meg, megváltoztatták a véleményüket, és ahogy Listrában is történt, istennek nevezték őt. Az esemény kapcsán Pál nagyhatással volt a sziget lakóira, amit odaadóan igyekezett kihasználni, hogy elfogadják az evangélium igazságát.” – LP 270, 271.

5. TOVÁBB RÓMA FELÉ

a. Mennyi ideig tartózkodtak Pál és a fogolytársai Melitán (Máltán), s miért nevezhetjük sikeresnek ezt a kényszerpihenőt? [Apcs 28:8-11.](#)

„Három hónapig tartózkodtak a hajó utasai Melita (Málta) szigetén. Ezalatt Pálnak és munkatársainak alkalmuk nyílt, hogy az evangéliumot prédikálják és az Úr láthatóan munkálkodott általuk. Pál kedvéért az egész hajótörött társasággal szeretettel bántak; igyekeztek szükségleteiket minden tekintetben kielégíteni, és amidőn Melitát elhagyták, ellátták őket minden szükséges útravalóval.” – AT 309.

b. Hol talált az apostol utazása során további hittestvérekre? [Apcs 28:12-14.](#)

„A hajózás újból megindult, a százados és foglyai útra keltek Rómába. Egy alexandriai hajó, 'Kasztor és Pollux', amely útjában nyugat felé, Melita szigetén telelt, fedélzetére vette a hajótörötteket. Noha az ellenszél kissé késleltette őket, az utat mégis szerencsésen megtették és a hajó Puteoliban, Itália kies kikötőjében horgonyt vetett.

Az itt lakó néhány keresztény testvér felkérte az apostolt, időznie náluk hét napig. A százados készségesen teljesítette kérésüket. Mióta az itáliai keresztények olvasták az apostolnak a Rómabeliekhez intézett levelét, vágyva vártak látogatására. Igaz, hogy nem mint foglyot várták, azonban elviselt szenvedései miatt csak annál inkább megszerették az apostolt.” – AT 56.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan készüljünk fel a hamarosan bekövetkező válságra?
2. Hogyan mutatkozott meg Pál apostol befolyása a körülötte lévőkön?
3. Mi volt Pál legfőbb gondja a hajótörés veszélyes órájában?
4. Beszélj Pál tapasztalatáról, ami Málta szigetén érte?
5. Mire indítson bennünket az, ahogyan az itáliai keresztények fogadták Pált?

RÓMA

„Azért a mi rajtam áll, kész vagyok néktek is, akik Rómában vagytok, az evangéliumot hirdetni. Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére, zsidónak először meg görögnek” (Rm 1:15, 16).

„Pál már régóta várta, hogy ellátogathasson Rómába; nagyon vágyott arra, hogy bizonyosságot tegyen Krisztusról, de érezte, hogy céljait nagyban akadályozza a zsidók ellenségeskedése... A legkevésbé sem gondolta azt, hogy... Rómába [fogolyként] érkezik.” – LP 225.

Javasolt olvasmány: *Apostolok Története, 310-323. (Rómában, A császár házából)*
332-333. (Rómából írt levelek)

Vasárnap

szeptember 15.

1. PÁL APOSTOL EGY RÉGI VÁGYA

a. **Mióta reménykedett már Pál abban, hogy találkozik a Rómabeli testvérekkel? Apcs 19:21. Ki erősítette meg ezt a vágyat az apostol szívében? Apcs 23:11.**

b. **Ismerted azon hatást, melyet Pálnak a Rómabeliekhez írt levele eredményezett? Rm 1:1-7.**

„Pál remélte, hogy a Rómában élő keresztényekhez küldött tanításai más gyülekezeteknek is segítségére lesznek. De mily kevésbé láthatta akkor, hogy szavainak milyen messzemenő hatásuk lesz! Az elmúlt korszakokon át, mint hatalmas tűzoszlop jelezte az élethez vezető utat a megtérő bűnös számára a hit általi megigazulás magasztos igazsága.” – LP 187.

c. **Miért akart Pál Rómába menni? Rm 1:8-17. Hogyan bátorította le-
velében az apostol a Rómabelieket? Rm 16:19, 20.**

2. SZÍVMELENGETŐ FOGADTATÁS

a. Mutasd be Pál apostol Rómába való érkezését! [Apcs 28:15.](#)

„Pál nehéz szívvel közelgett a világ fővárosa, a hön vágyott látogatás felé. Milyen másként képzelte el! Hogyan hirdesse az evangéliumot, mint megláncolt és megbélyegzett fogoly? Reménysége, hogy Rómában sok lelket megnyerjen, teljesen szertefoszlott.

Végül a fogolycsoport elérte az Appii Forumot, Rómától körülbelül 64 kilométerre. Mialatt a nagy embertömeg között a forgalmas úton utat törnek maguknak, sok megvető pillantás éri az ősz öreget, akit odaláncoltak egy csoport megrögzött gonosztevőhöz. Az apostol kénytelen eltérni a sok durva élcet és gúnyos megjegyzést.

Hirtelen azonban örömkialtás hangzik fel. A járókelők közül egy férfi ugrik elő, a fogoly nyakába borul és örömkönnyek között öleli át, mintha hosszú távollét után atyját üdvözölné. És ez a jelenet újból és újból megismétlődik, mert igen sokan, szerető várakozástól megélesedett tekintettel, felismerik a megkötözött fogolyban azt a férfit, aki Korinthusban, Filippiben és Efézusban az Élet Igéjét hirdette nekik.

Mialatt a melegszívű tanítványok vágyakozva gyülekeznek lelki atyjuk köré, az egész menetet megakasztják útjában. Igaz, hogy a katonák a késleltetés miatt türelmetlenek, de még sincs szívük, hogy ezt a boldog találkozást megszakítsák, mert hiszen ők is megtanulták, hogy foglyukat tiszteljék, és nagyra becsülik. A tanítványok azon az elgyötört, szenvedésektől elcsigázott arcon, Krisztus képmásának visszfényét látják. Biztosítják Pált, hogy nem felejtették el, hogy mindvégig szeretni fogják, örök hálára kötelezettek iránta azért a boldog reménységért, mely életüket áthatja, és Istennel megbékéltette őket. A legszívesebben vállukra emelnék, ha megengednék nekik, és úgy vinnék végig az egész úton, a városig.

Amikor Pál a hittestvéreket megpillantotta, 'hálákat adván az Istennek, bátorságot von' (Apcs 28:15.). – jelenti tovább Lukács. Kevesen tudják csak felfogni e szavak mély jelentőségét. A könnyező, részvételtjes hívők között, kik nem szégyellték béklyóit, az apostol fennhangon dicsőítette Istent. A bánatfelhő, mely előzetesen lelkére nehezedett, immár eloszlott. Keresztényi élete ugyan nem volt egyéb a bántalmazások, szenvedések és súrlódások sorozatánál, de ebben az órában bőséges jutalmat vett. Most már bátrabban és vidámabb lelkülettel folytatta útját. Nem akarta többé panasolni a múltat, sem félni a jövőt. Bilincsek és nyomorúság várt reá, azt igen jól tudta; de azt is tudta, hogy sokkal borzalmasabb rabságból szabadított meg lelkeket, és így örült Krisztusért viselt szenvedéseinek.” – AT 310, 311.

3. PÁL FELHÍVÁSA HONFITÁRSAIHOZ

a. Hogyan enyhítették Pál szenvedéseit Rómában? [Apcs 28:16](#).

„Julius százados Rómában átadta foglyait a császári testőrség fővezérének. A Pálról adott jó jelentés, valamint Festus kísérőlevele azt eredményezte, hogy a fővezér jóindulattal viseltetett iránta. Fogság helyett megengedte neki, hogy saját bérelt szállásán lakjék. Ugyan még mindig órához láncolva, de mégis fogadhatta barátait és munkálkodhatott Krisztus ügyének terjesztésén.” – AT 311.

b. Háromnapi római tartózkodása után Pálnak az a külön kívánsága volt, hogy találkozzon a zsidó vénekkel. Mit tanulhatunk az ő magatartásából? [Apcs 28:17-20](#).

„[Pál] nem említette a zsidók bántalmazásait, sem ismételt kísérleteiket, hogy élete ellen törjenek, hanem kíméletesen és barátságosan beszélt velük. Nem óhajtotta személyes figyelmüket, vagy pedig részvétüket, csupán az igazságot, az evangéliumot akarta védelmezni.” – AT 312.

c. Ismertesd a találkozó eredményét! [Apcs 28:21-24](#). Milyen következtetést vont le végül az apostol? [Apcs 28:25-27](#).

„[Pál] elmondta saját tapasztalatait, és egyszerűen, behatóan bizonyítékokat tárt elénk az Ótestamentumból.

Az apostol egyszersmind rámutatott arra, hogy a vallás nem hagyományokból és ceremóniákból, hitvallomásokból és tantételekből áll... Viszont ő azt tanította, hogy a vallás gyakorlati, ható és megmentő erő, teljesen Istentől származó elv; személyes tapasztalata a lelket megújító, átalakító isteni hatalomnak...

Krisztust hitben megragadni, lelkileg megismerni, sokkal kívánatosabb, magasztosabb, mint volt a Vele való személyes ismeretség földi élete alatt. Az a közössége Krisztussal, melynek Pál most örvendhetett, bensőségebb és tartósabb, mint a pusztán földi és emberi barátság.

Amikor Pál így elmondta mindazt, amit tudott, amit látott, és bizonyítékokat tett a názáreti Jézusról, Izrael reménységéről, meggyőzte mindazokat, akik őszintén keresték az igazságot. Egyesek lelkébe szavai kitörölhetetlenül bevésődtek. Ellenben mások konokul vonakodtak elfogadni az Írás világos bizonyítékait.” – AT 312, 313.

4. ÜDVÖSSÉG A POGÁNYOK RÉSZÉRE

a. Pál mely kijelentése helyt álló még ma is? Apcs 28:28. Mi volt az eredménye Pál szavainak? Apcs 28:29.

b. Milyen engedményt kapott Pál, bár még mindig egy római őrhöz láncolva? Apcs 28:30, 31. Hogyan használta fel Isten ezt a nehéz helyzetet a jó cél érdekében? Fil 1:12-14.

„Így, noha látszólag minden lehetősége a tevékeny közreműködésre teljesen megszűnt, Pál befolyása sokkal hatékonyabbá vált, mintha szabadon látogathatta volna a gyülekezeteket, úgy, mint az előző években. Mint az Úr foglyát, a testvérek sokkal jobban szerették; szavai, melyeket mint a Krisztus ügyéért megláncolt szenvedő intézett hozzájuk, sokkal több figyelmet és tiszteletet ébresztettek, mint amikor személyesen közöttük időzött. Csak most, hogy elszakították tőlük, ismerték fel a hívők érettük viselt szenvedéseit, aggodalmait. Ez ideig többnyire kivonták magukat minden felelősség és teherhordozás alól, azzal, hogy nincs Pálhoz hasonló bölcsességük, tapintatuk és elpusztíthatatlan tetterejük. Ellenben most, hogy tudatlanságukban meg kellett tanulniuk azokat a tanításokat, amelyeket egyébként mellőztek, sokkal többre becsülték intéseit, tanításait és utasításait, mint annak előtte személyes munkáját. Amint tehát hírért vették bátorságának és hitének, melyet hosszú fogsága alatt tanúsított, ez nagyobb hűsége és fokozott buzgóságra készítette őket Krisztus ügyéért.” – AT 314.

c. Bár Pál nem akarta megdönteni a rabszolgaság intézményét, melyet Róma törvényei megengedtek, mégis milyen alapelvet tanított? Gal 3:8; Ef 6:9; 2Kor 3:17. Mutass be olyan példát, ahol ő reményt látott a reménytelenségben is! Filemon 1:10-18.

„Pál jó szíve enyhíteni óhajtotta ennek a nyomorult szökevényrabszolgának [Onésimusnak] ínségét és szenvedéseit. Azután igyekezett elsötétült lelkét az igazság fényével bevilágítani. Onésimus hallgatott az élet szavára, beismerte bűneit és megtért.” – AT 315.

5. A POGÁNYSÁG LEGNAGYOBB FELLEGVÁRÁBAN

- a. **Kik voltak a legnevezetesebb megtértek, mialatt Pál azon gonosz, romlott városban tartózkodott, ahol Néró, a gonosz császár uralkodott? Fil 4:22. Mentegethetjük-e magunkat a kedvezőtlen körülmények láttán bármikor is? Fil 4:11-13.**

„Kísértésbe jössz-e, hogy a viszonyokkal mentesed magad, amiért nem teszel bizonyosságot Krisztusról? Gondolj csak a tanítványok helyzetére a császár udvarában – a császár romlottságára, az udvar elvetemültségére! El sem képzelhetünk körülményeket, melyek kedvezőtlenebbek lennének a hitéletre, és nagyobb áldozatot követelnének, vagy több ellenállást igényelnének, mint amelyek közepette ezek hívők éltek. És mégis! Nehézségeik és veszélyeik örvényében is hűségesek maradtak...

Az Üdvözítő saját példájával mutatta meg, hogy követői élhetnek e világban, anélkül, hogy e világból valóok lennének. Ő nem azért jött, hogy részt vegyen csalóka élvezeteiben, nem azért jött, hogy szokásainak hódoljon, vagy fondorlataival éljen; Ő azért jött, hogy teljesítse Atyja akaratát és megkeresse és megtartsa azt, ami elveszett. Ha a keresztény ezt a célt tartja szem előtt, akkor tiszta maradhat, bárhol legyen is. Bármilyen legyen állása, magas vagy alacsony, bárminő legyen élete, fényes vagy szerény, mindenkor hűséges kötelességteljesítésben fogja kimutatni az igaz hit, az igaz vallás erejét.

Nem a megpróbáltatásoktól mentesen, hanem azok kellős közepében fejlődik ki a keresztény jellem. Krisztus követőjét az ellentmondás és az ellenállás csak annál nagyobb éberségre, annál komolyabb imára készíti. Erős kísértések, ha Isten kegyelme által kitarunk és elviseljük – türelmet, éberséget, állhatatosságot, mélységes, maradandó bizalmat eredményeznek. A keresztény hit diadala az, hogy képesíti követőit: szenvedni és egyszersmind erősnek maradni; megalázkodni, de éppen alázatosság által győzni. Egész nap öldöklök, de mégis él; hordozza a keresztet, de így nyeri el a dicsőség koronáját.” – AT 322, 323.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Mire buzdítson bennünket Pál Rómába vágyódása?
2. Mire tanít bennünket Pál Rómába érkezése az élet elsődleges céljairól?
3. Hogyan kerülhetünk abba a veszélybe, hogy szem elől tévesztjük Krisztust, mint ahogyan a zsidók is?
4. Hogyan valósult meg Isten akarata Pál római körülményein keresztül?
5. Miért érezzünk alázatot, ha a császár udvarának megtérteire gondolunk?

EGY ISTENFÉLŐ ÉLET LEZÁRUL

„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: Végezetre eltétemt nékem az igazság koronája, melyet megad nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nékem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését” (2Tim 4:7, 8).

„[Pál] élete élő szemléltetése volt azon igazságnak, melyet tanított; s ebben rejlik az, ahogyan tudott hatni az emberekre.” – LP 325, 326.

Javasolt olvasmány: *Apostolok Története, 334-346, (Szabadról, Ismét börtönben, Néró ítélőszéke előtt, Pál utolsó levele) 350-352. (A halálraitélt)*

Vasárnap

szeptember 22.

1. PÁLT ŐRIZETBE VESZIK TROÁSBAN

a. Minden esély ellenére Pál csodálatosan megszabadult Néró ítélete alapján, aki még elődeinél is gonoszabb, kegyetlenebb kényúr volt. Hogyan tekintett az apostol az újonnan visszanyert szabadságára? [Gal 5:13.](#)

b. Bár Pál megmenekült a keresztényeket Rómában ért üldözéstől, mi történt Pál Troásba való visszautazása alatt? [2Tim 4:14, 15.](#)

„Nemsokára a hitetlen zsidóknak az a gondolatuk támadt, hogy bevádolják Pált, mint bujtogatót, Róma felgyújtásának büntetével. Noha Pál bűnösségében egy pillanatig sem hitt egyikük sem, mégis tudták, hogy ez a vád, a valószínűség legcsekélyebb látszatával, sorsát megpecsételné. Hamarosan lehetőséget találtak arra, hogy végrehajtsák terveiket. Troás városában, egy tanítvány házában Pált újból elfogták, és gyorsan börtönbe vetették - utójára.

Ez a letartóztatás az érczmíves Sándor mesterkedéseinek az eredménye volt, aki sikertelenül szállt szembe az apostol munkájával Efézusban, s most megragadta a lehetőséget, hogy bosszút álljon Pálon, mivel másként nem tudta legyőzni őt.” – LP 304, 305.

c. Látva a saját helyzetét, milyen megindító felhívást intézett Pál Timóteushoz, az ő hitben szeretett „fiához”, a hozzá írt levelében? [2Tim 1:7-14; 4:9.](#)

2. KRISZTUSI HIT

- a. **Miért volt különösen megpróbáló Pál második bebörtönözése Rómában, és milyen magatartást tanúsított azok iránt, akik segíthettek rajta? [2Tim 4:16](#).**

„A szörnyű vád miatt, hogy a legaljasabb és legborzalmasabb gonosztettet követte el a város népe ellen, köztutalat volt a sorsa.

Néhány barátja, aki segített hordozni terheit, lassanként elhagyta. Egyesek elmenekültek; másokat az apostol megbízásokkal küldött a különböző gyülekezetekhez.” – AT 337.

- b. **Látva mind e dolgokat, milyen biztosítéka volt mégis Pálnak? [2Tim 4:17](#), [18](#). Milyen emberi vizsgálatot kapott?**

„Az apostol még sohasem érezte annyira szükségét hittestvérei támaszána, mint éppen most, midőn öregségtől, fáradtságtól és betegségtől legyengülve, a nyirkos-dohos, sötét, római börtön rabja volt. . .

Pál, noha a szenvedéseket és nehézségeket panasz nélkül viselte el, szintén sóvárgott emberi részvét és társak után. Onésiforus látogatásai – hűségének bizonyítéka – éppen az elhagyatottság és egyedüllét idején, boldoggá és vidámmá tették az apostolt, aki egész életét embertársai szolgálatára szentelte.” – AT 337, 338.

- c. **Miután az apostol sok mindenben átment, miért vágyott arra, hogy találkozzon Timóteussal, és miért látogult meg a szíve Márk felé, aki mostanra érettebbé vált a hitben? [2Tim 1:3-6](#); [4:9-11](#).**

„Márk az évek folyamán megerősödött keresztényi tapasztalataiban. Miközben Krisztus életét és halálát behatóbban tanulmányozta, tisztább és világosabb fogalmakat nyert az Üdvözítő küldetéséről, nehézségeiről és küzdelmeiről. Mikor azután Jézus kezeinek és lábainak sebhelyein feltárultak előtte az emberiségért hozott áldozatának jelei és felismerte, hogy milyen messzemenő volt önmegtágadása az elveszettek, a pusztulásra ítélt megmentéséért, elhatározta, hogy követi a Mestert az önfeláldozás útján. Mialatt megosztotta Pállal a fogolysorsot, felismerte jobban, mint valaha, mily mérhetetlen nyereség: Krisztust bírni! Mily örök veszteség a világot megnyerni és ezért elveszteni a lelket, amelynek megváltásáért Krisztus vérént ontotta. Márk ezután is bölcs és szeretett segítőtársa maradt az apostolnak, kitarított állhatatosan a legnagyobb kísértések és nehézségek közepette is.” – AT 315.

3. PÁL ÁTADJA FELELŐSSÉGÉT

a. Amint Pál apostol prédikálta az evangéliumot a megkeményedett Néro császárnak, érintve sokak szívét, mit kért az ő hitben szeretett „fiától”? 2Tim 2:1-4; 4:1, 2. Mire kényszerült figyelmeztetni az apostol e fiatal prédikátort, és mire buzdította őt? 2Tim 3:1-5, 13, 14; 4:3-5.

b. Mit mondhatott Pál, Isten szerető és figyelmes gondviseléséről azon sok tapasztalaton keresztül, melyeket az evangélium prédikálása közben szerzett? 2Tim 3:10, 11. Mit értsünk meg Pál apostol életéről elmélkedve? 2Tim 3:12; 2Kor 11:23-28.

„Az igazság mindig magában foglalja a keresztet. A hitetlen mindig szembeszögül a hívővel és kigúnyolja őt. Nem bizonyíték az az igazság ellen, hogy annak bemutatása az ellenállás viharát gerjeszti fel. A próféták és apostolok veszélyeztették az életüket, mert lelkiismeretesen szolgáltak Istennek. Üdvöztönk kijelenti: 'De mindazok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak' (2Tim 3:12). Ez a keresztény öröksége.” – LP 279.

„A reformok megvalósítása mindig veszteséggel, áldozattal, és veszéllyel jár, megfeddi a kényelem szeretetét, az önérdekeket, a kék és becsvágyat. Ha valaki reformációt indít, vagy folytat, az számoljon azok ellenállására, rágalmozására, és gyűlöletére, akik nem készek magukat alárendelni a reform feltételeinek. Nem könnyű legyőzni a bűnös szokásokat. E munka csak az isteni kegyelem segítségével vihető végbe. Azonban sokan nem akarják igénybe venni a segítséget, hogy elérhessék az isteni mértéket, hanem inkább saját hiányos szintjükre húzzák le a színvonalat.” – LP 305, 306.

c. Milyen gondolatai voltak Pálnak az ő élete végén ott, láncra verve? 2Tim 2:7-10. Minden üldöztetés és gyötrellem ellenére, mi kell legyen minden döntésünk és cselekedetünk forrása? Milyen biztosítékot kaptunk ehhez? 2Tim 3:16, 17; Jn 8:32-36.

„Amikor a hívőt börtönfalak közé vetik az igazságért, Krisztus kinyilvánítja előtte magát, és szeretetével melegíti át szívét. Amikor halált szenved Krisztus nevéért, Ő így szól hozzá: 'A testet megölhetik, de a léleknek nem árthatnak.' 'Bízatok; én meggyőztem e világot' (Jn 16:33).” – 3Sz 384.

4. PÁL BIZONYSÁGTÉTELE HALÁLA ELŐTT

a. Mit értett meg Pál apostol az ő életének végén, és mit jelenthetett ki teljes bizonyossággal? [2Tim 4:6-8](#). Hogyan halt ő meg?

„A császár rosszindulatát Pál ellen növelte az is, hogy első bebörtönzése alkalmával a birodalmi udvartartás tagjai és más kiemelkedő személyek közül is többen keresztények lettek. Ez okból a második bebörtönzést sokkal szigorúbbá tette, mint az elsőt. Csak kevés lehetőséget adott az evangélium prédikálására. A császár elhatározta, hogy megrövidíti életét, mihelyt elfogadható ürügyet talál a kivégzésére. Utolsó tárgyalása alkalmával az apostol szavainak ereje annyira befolyásolta Néró elméjét, hogy döntését elhalasztotta, nem mentette fel, sem el nem ítélte őt. De az ítéletet csak elhalasztották. Ezután nemsokára Néró határozott: Pált vértanúhalálra ítélte. Római polgár lévén, nem vethették alá kínzásnak, az ítélet: lefejezésre szólt.” – LP 328.

„Pált titokban vezették a kivégzés helyére. Csak kevés szemtanú lehetett jelen, mert üldözőit megfélemlítette messze ható befolyása, s az, hogy vértanúsága a kereszténységnek újabb híveket szerezhet. Még a kíséretében levő kemény katonák is figyeltek szavaira, s ámulva látták, hogy a halállal szembenézve vidám, sőt lelke ujjong. Mártírhalálának szemtanúi számára – látva gyilkosai iránti megbocsátó lelkületét, s Krisztusba vetett rendíthetetlen bizalmát – Pál az élet illata volt. Közölök többen fogadták el az általa hirdetett Üdvözítőt, hogy azután rövid idő múlva, vérükkel pecsételjék meg hitüket.” – LP 329, 330.

b. Az apostol miről szeretett volna biztosítani bennünket, az evangélium dicső üzenetének komoly átgondolása által? [Rm 8:31-34](#).

„Pált egész életén keresztül mennyei légkör övezte. Aki csak érintkezett vele, megérezte a Krisztussal való közösségének és az angyalokkal való társaságának hatását. Ebben rejtik az igazság hatalma. A megszentelt élet mesterkéletlen, öntudatlan befolyása a legmeggyőzőbb prédikáció a kereszténység mellett. Érvelések, még ha megcáfolhatatlanok is, annál nagyobb ellenállást idézhetnek elő; azonban az istenfélő életmód olyan hathatós példaadás, melynek teljesen ellenállni lehetetlen.” – LP 331.

5. LEGYENEK TANULSÁGUL SZÁMUNKRA

- a. **Miért töltődhetünk fel szeretettel és tettekrezséggel, amint imád-ságos lelkülettel elmélkedünk a hit e szelíd emberének életén – egy olyan életen, amire ha vágyunk, sokféle módon visszatükröződhet a saját életünkben is? Rm 8:35-39.**

„Mi éltette a keresztényeket minden korban a szégyen, a kísértések, a szenvedések közepette is? A tiszta, bizakodó hit, amelynek folyamatos gyakorlása által megérthették, hogy mi az igazság, amely megszenteli annak befogadját, s reabízza Istenre magát, hogy tartsa meg őt minden körülmények között. Az, Akiről tudják, hogy nem hagyja cserben a bizalmukat.” – UL 244

„Szolgálatának hosszú időszakán keresztül Pál soha nem ingott meg Üdvözítőjéhez való hűségében. Bárhol is volt – akár a rideg farizeusok előtt, vagy római hatalmasságok előtt, akár a Listrában lévő dühös tömeg előtt, vagy a macedóniai börtön megrögzött bűnözői között, akár erősítve a meg-rémült hajósokat a hajótörésnél, vagy mindenkitől elhagyatva Néró császár előtt állva, hogy életéért emeljen szót – soha sem szégyellte az ügyet, melynek szószólója volt. Keresztény életének egy nagy célja volt: Azt szolgálni, akinek nevét megtérése előtt megvetette, s e céltől nem téríthette el őt sem a szembenállás, sem az üldöztetés...

Az Üdvözítő szeretete volt kimeríthetetlen erőforrása, amely fenntartotta küzdelmeken, melyet önnönmagával és a gonosszal vívott, miközben Krisztus szolgálatában előretört, a világ szeretetlensége és ellenségeinek ellenállása ellenére.

A gyülekezetnek ezen veszélyes napokban olyan munkáshadsereg-re van szüksége, akik Pálhoz hasonlóan hasznos szolgálatra nevelődtek, akik bensőséges tapasztalatot szereznek Istennel, akik komolyak, igyekvők és buzgók. – CC 356.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Mi a tanulság részünkre abból, hogy Pált szörnyű és igazságtalan vádak érték?
2. Mutasd be Pál és Márk magatartásának, hozzáállásának fejlődését!
3. Miért jelent mindig kihívást a reformáció, még ha eredményes is, és kifizetődő?
4. Ismertesd Pál mártírhalálában tanúsított magatartását!
5. Összegezd azon belső lelki látást, amit Pál apostol életének tanulmányozásából nyerhetünk!

RÖVIDÍTÉSEK JEGYZÉKE

AT – Apostolok Története
EÉ – Előtted az Élet
JÉ – Jézus Élete
KP – Krisztus példázatai
NOL – A Nagy Orvos Lábnymán
PK – Proféták és Királyok
TII – A Te Igéd Igazság
ÜI – Üzenet az Ifjúságnak
KB – Kiadatlan Bizonyágtételek
1-2ÉJE – Értelem, Jellem, Egyéniség 1-2. kötet
1-3Sz – Szemelvények 1-3. kötet
1-9B – Bizonyágtételek a Gyülekezet Részére 1-9. kötet

1-21MR – Manuscripts Releases 1-21. kötet
1-4SG – Spiritual Gifts 1-4. kötet
1-4SP – The Spirit of Prophecy 1-4. kötet
CC – Conflict and Courage
CH – Counsels on Health
FE – Fundamentals of the Christian Education
HP – Heavenly Places
LP – Sketches From Life of Paul
RC – Reflecting Christ
RH – The Review and Herald
ST – The Signs of the Times
SW – The Southern Work
TDG – This Day with God
UL – The Upward Look
YI – The Youth's Instructor

Angol nyelven kiadja:
Seventh Day Adventist
Reform Movement
General Conference,
Sabbath School
Department.
Roanoke, Hollins Road,
Virginia 5240 USA
www.sdarm.org

Magyar nyelven kiadja:
Hetednap Adventista
Reformmozgalom
Magyarországi Területe
2146 Mogyoród,
Gödöllői út 201.
Tel.:30/697-2610
Email: info@hnarm.hu
www.hnarm.hu

Nyomtatás készült:
Editura Pázitorul
Adevărului Str. Morii,
Nr. 27
505200, Făgăraș -
Jud. Brașov
Tel. 0268 213714
Fax 0268 214111
e-mail: info@azsmr.ro
www.azsmr.ro

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

július 6.
Központ részére
Kínában
(4.old.)

augusztus 3.
Misszióiskolák
részére
(25.old.)

szeptember 7.
Imaház és Központ
részére Kigaliban,
Ruandában
(51.old.)